

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena
2 Din

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/L. Poštni predal številke 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani številke 15.393

Ljubljana, 3. avgusta 1933

Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Štev. 31
Leto V

Dopust, počitnice! Iz sanj v resničnost

kmetskega dekleta sočnejši in slajši kakor ves flirt z našminkano plesalko ali z zdolgočaseno mestno gospodično; da je vonj vaše lipe, vzduh borovega gaja opojnejši od dušečega ozračja plesnega bara.

Sele takrat, ko greš brez cilja po beli cesti, zaviješ po vratih med zorečim žitom, takrat šele spoznaš pravi užitek svobodnega popotovanja. Spomniš se one domače pesmi o »vandroščku«, zapoješ s škrjančki, zukaš v odgovor fantom, ki gredo vasovat. Jutro te osveži, poldan ti razžari lica, zvečer pa ležeš utrujen na gozdni parobek, poslušaj murne, strmiš v pordele oblake nad planinami, vsrkavaš vase prenasičeni vzduh zemlje, iščeš v rosi kaplji na travi odsvita večernice in sanjaš...

Povzpneš se na vrh Triglava in vidiš svet res majhen in nebogljen pod seboj, zdiš se zmagovalc in zavriškaš. Pokramljaš spotoma s planšarico, pobožaš belo ovčico, napiješ se gorskega mleka in jo mahneš veselo naprej.

Srce se ti smeje, v obraz si zago-

rel, lase imaš skuštrane, pa komu je to kaj mar!

In če h koncu ni cvenka za potovanje z »brzecem«, niti za »pešačenec« po Gorenjskem, po Savinjski dolini ali po Pohorju, po lepi Dolenjski ali solnčni Prlekiji, ostane še zmerom nekaj, kar tudi ni od muh. To je dopust počitka in miru doma. Hej, zaspenci, to bo veselje! Budilko v kot, gospodinja pa recite, naj hodi po prstih. Tik pred obedom vstanete, ko velika gospoda. Zjutraj ni treba niti peš, niti s kolesom, niti s tramvajem — veste kam? — v pisarno, v tovarno, na delo. Takrat ni nikjer strogega, čemernega šefa, nič aktov ni in ne pisalnega stroja, ne snega delovodje, takrat je petindvajset ur prostosti na dan!

Drugi bo spet vstajal zgodaj zjutraj, prisluškoval prvemu petelinovemu klicu, slonel na oknu in čakal, da vzide solnce; z užitkom kakor nikoli med delom bo pokadil dišečo smotko, posrebal skodaličo sočne kave, pa če bo še toliko cikoriije v

Se nadaljuje na 6. strani

obešene zvončke okoli vratu in je ves pašnik poln ljubkih teličkov. Morda, morda... Sleherno jutro trgajo z veliko svečanostjo številke s koledarja, kajti sleherni dan je velika sreča bliže. Dnevi teko prepočasi, srčeca burno utripajo, oči strme zasanjano v daljavo, v nogah in rokah je nemir, samo še en dan, pa bo v solnčno jutro zapiskal vlak...

Premnogim bo pri duši tesno: »Dopust, da — če je pa suša v žepu!«

Za celih štirinajst dni oddiha po težkem delu ti je ostalo borih par kovačev. Nič ne maraj, kar ven z veselimi srcem! Dovolj bo, če jim pridedeš svoje hrepenenje, svoj pogum. Nad rodno zemljo sije solnce, travniki so zeleni, vrhovi obliti z zlato zarjo. Nahrbtnik čez rame, palico v roke, okovanke na noge, pa kar naprej v ta lep božji svet, »mali« sreči v naročje. Morda na onem križpotju, morda te tam čaka veseli sopotnik, morda te omami z lepoto gorski travnik, morda ti zapoje gozd veselo pesem v pozdrav. Nemara se zavrtiš pod večer z brhkim kmetskim dekletom ob zvoku harmonike, ali te pa v zgodnjem jutru pozdravijo žanjice s srpi in veselo pesmijo. Saj ni, popotnik, le ono »velika« sreča, če ti mošnjček razganja, če se voziš v spalnem kupeju in obeduješ v restavracijskem vagonu. Neznana dekleta, flirt na Rabu, opojni vzduh blejskega bara, to še vse ni sreča...

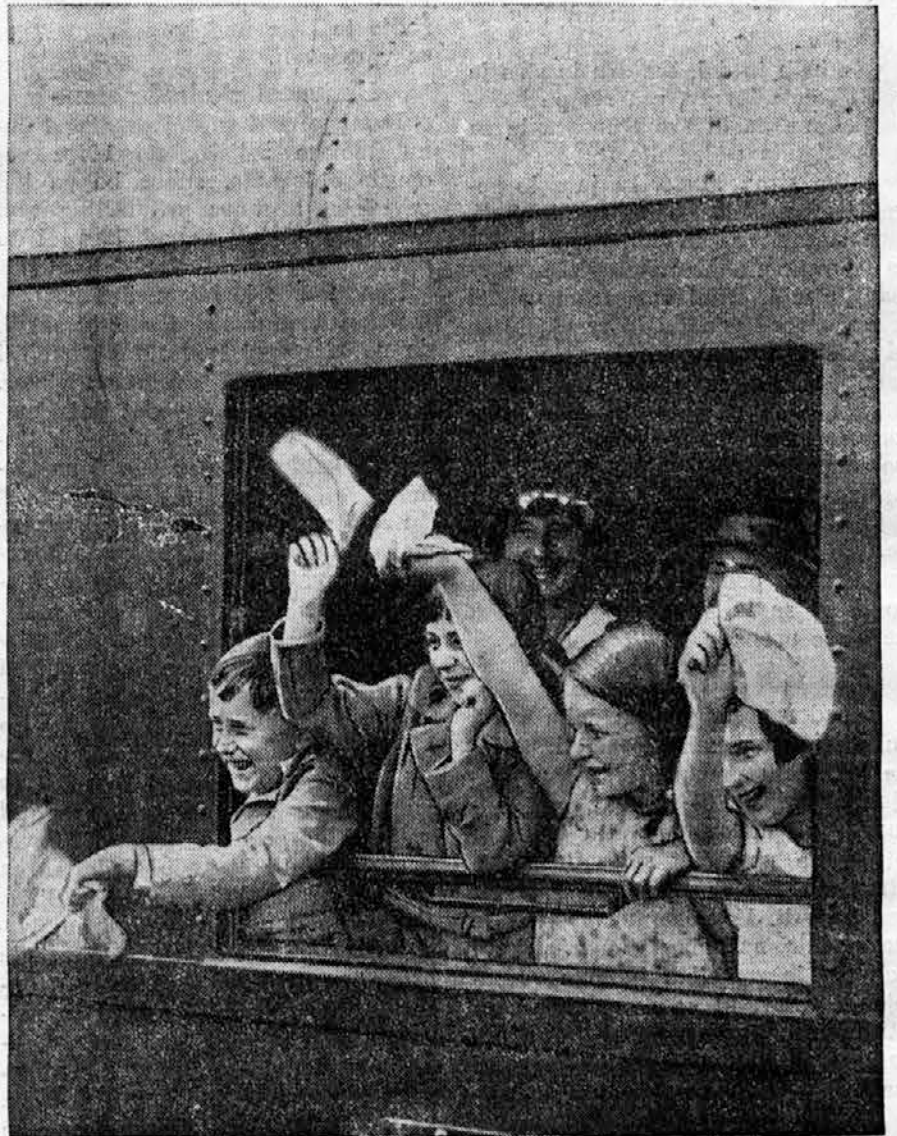
Ne pozabi, da je svet lepši, če hodiš po njem, da je zdrav poljub

Dopust — počitnice! Tista velika sreča, o kateri sanja delovni človek, kuje načrte vse leto, dnevi, ki jih s hrepenenjem v srcu pričakuje! V pričakovanju se razgiblje notranjost; čim bližji je dan, tem silnejše je drhtenje v duši.

Zemljevid leži na mizi, drhteče išče prst po njem poti, tu kratko progo z vlakom, tu peš čez hrib, tam z brodom čez reko... Kovčegi stoje v kotu, nahrbtnik je že skoraj zvrhoma poln, gospodinja je že v mislih napolnila sleherni kotiček, da bo vse pri roki in da ne bo prtljage preveč.

»Putnikovi« ceniki so od vraga zasojenjeni, rajši kam drugam, rajši na krajše potovanje! Mošnjček ni preveč rejen, Bog ve, ali bo dovolj; treba bo vzeti še knjižico Poštne hranilnice, da v sili primakneš še nekaj stotakov. V mislih bleščeče jutro, zvonjenje zagorskih zvonov, prizvanje lastnega trepetajočega srca, ki čaka na čudež, duše, ki koprni po sproščenosti, solncu, svobodi...

Otroci prisluškujejo; mama je rekla tja, očka drugam, kje je neki lepše; morda si še premislita, morda gremo v ono vasico, kjer stoji cerkva samcata na gričku, kakor razodetje, morda tja, kjer imajo krave

Ven, na počitnice!

Lov na človeško divjad

Kako so v preteklem stoletju lovili v Ameriki pobile črnice. — Pribežališče v nedostopni skali. — Črni orel kot dobrotnik pobeglih sužnjev in peklenki naklep krvniških zasledovalcev. — Strašna smrt v žrelih morskih volkov

Don Gomez y Villar, ki je imel na severni strani otoka velike plantaže, se je rodil na Kubi, kjer si je s prodajo sužnjev pridobil veliko bogastvo, ter se naselil na otoku Portoriku. Ta bogatin je imel 900 sužnjev. Neke temne noči mu je neki črnc pobegnil s svojo ženo. Komaj so drugega jutra donu Gomezu sporočili to strašno novico, je takoj odredil zasledovanje ubežnikov.

Zasledovanje s krvoločnimi psi

Povabil je sosede in mejaše, naj ga na tem zanimivem lovu spremljajo. Čez nekaj ur je odjahala kopica jezdecev na bogato opremljenih andaluških konjih. Psi so spustili, in lov na črnca se je pričel.

V naselbini sta pustila ubežnika samo leseno skledo in nekaj zamazanih cap. Psi so dali vohati cunje in skledo, da bi dobili sled. Dva psa sta bila prav divja. Strašni živali: veliki, močni, mišičasti, rumenodlakci, s presekanim nosom, najčistejše španske pasme in skrbno odgojeni za zasledovanje. Komaj sta psa zavohala sled, sta se strgala in divje bevskaje planila naprej in vohljala po zemlji. S privzdignjenima repoma sta tekala v širokih krogih.

Ko sta čez nekaj minut našla pravo sled, sta se zagnala v divji lajež. Skokoma sta obtekla leseni plot, ki je obdajal naselbino sužnjev, in našla pravi izhod. Kavaljerji so se z glasnimi lovskimi klici zapodili za njima.

Ker po sveži sledi psa nista več tako hitro tekla, so jima lovci lahko sledili v skok.

Čez hrib in dol, čez drn in strn je jezdila četa lovecev, psa sta pa kazala pot, ne da bi svoja nosova le za hip dvignila od zemlje.

Južna stran Portorika je zelo gorata. Čim bliže so prihajali obali, tem slikovitejša in bolj divja je bila pokrajina. Skalnat previsi in prepadi, visoki, strmi in peščeni vrhovi z mogočnimi parožki in zasekami so si sledili. Vsa okolica je polna razpok.

Ježa je zaradi vdrtin nemogoča, zato so morali lovci razjezditi. Konje so ostavili svojim hlapcem in sledili psoma peš.

Kraj je bil od sile nevaren. Tam je bilo zatočišče črncev iz rodu Marrou, samih pobeglih sužnjev. Psi in lovci so se le s težavo prerili čez zevajoče prepade.

Na cilju

Nenadoma sta psa dvignila glavi in pričela neusmiljeno lajati. Lajež je je kmalu umaknil oložnemu cviljenju. Prepada, ki je zija pred njima, je bil nedostopen. Niti jaguarju bi se ne posrečilo splezati na tej strani po skalah nizdol in spet na oni na vrh. Mogočna južna stena je pa padala navpično v morje, kajti čulo se je zamolklo butanje razpenjenih valov, ki so se zaganjali ob strme čeri. Razen tega se je pa polagoma zgrinjal mrak in onemogočal nadaljnje zasledovanje.

Ni drugoga ni kazalo kakor prebiti noč na teh strmih skalah. Na-

brali so šibja in vej ter zakurili velikanski ogenj. Po kratki večerji so razvrstili straže, kavaljerji so se pa zavili v odeje in legli k počitku.

Ko se je jelo svitati, so z vso natančnostjo še enkrat pregledali prepada. Našli so neko plezalno pot, toda ta je bila dostopna le divjemu kozlu, ali pa morda kakemu drznemu črncu.

Kavaljerji so stopili v krog in se na dolgo in široko posvetovali. Sklenili so končno, da bodo vse pobile sužnje, ki jih utegne biti v tem brezdnju cela kopica, kratko in malo izstradali ter na ta način črnice za zmerom odvadili pobegov.

Precej so ukrenili vse potrebno. Povsod, kjer bi se le količkaj dalo pobegniti, so postavili straže in odredili redno stražarsko službo podnevi in ponoči.

Kavaljerji so si med tem uredili udobno taborišče. Napeto so pričakovali trenutka, ko bo blokada rodila uspeh. Nekateri so skušali računski dokazovati dan in uro prstovoljne predaje pobeglih črncev.

Toda dan je mineval za dnevom. Minil je teden, minila sta dva, niti enega črnca še ni bilo na izpregled. Pač so pa sleherni dan ob določeni uri videli lahen dim, ki se je dvigal z vrha skalnate stene proti nebu.

Stvar je postajala čedalje zagonetnejša.

Zaman so stikali kavaljerji s svojimi daljnogledi po sivih pečinah. Ničesar niso videli, ničesar razumeli. Madre de Dios! Od česa, vruga, živijo te črne hudobe tam gori? so se vpraševali.

Skrivnost skalnate stene

Tedaj je neki suženj predlagal donu Gomezu zvižajo. Na videz naj opuste obleganje, on se bo pa kot navidezni begunec približal črncem in skušal zvedeti za pot, ki vodi do njih.

Don Gomez je bil navdušen.

Nekaj izvidnikov so skrbno skrili, da ne bi mogel črni suženj izrabiti prilike in postati dvojni izdajalec. Toda črnc je dobro vedel, kako malo bi mu to neslo pri njegovih ljudeh in kolika bo nagrada dona Gomeza.

Svojo nalogo je skušal izvesti premeteno in skrbno. Toda ko se je vrnil, so kavaljerji strme poslušali njegovo poročilo.

Ko se je spuščal po navpični steni prepada nizdol in je na drugi strani plezal na vrh, je bil v neprestani življenjski nevarnosti. Ko je prilezel na najvišjo skalo, je našel tam osem ubežnikov. Povedal jim jim, da je tudi on sam pobegnil svojemu gospodarju in da so kavaljerji prekinili blokado. Tedaj so ga sprejeli z veseljem in prijateljski. Vsi ubežniki so zdravi ko dren, čvrsti in rejeni ter imajo cele zaboje hrane — divjačino vseh vrst —. Časih se dva spustita k morju in prineseta s seboj drv in haloge, kolikor potrebujejo za kuho. Tik njihovega skrivališča je hladen izvirek, ki jim daje obilo dobre in sveže vode.

Na kak način se pa ti kujoni prekrbijo z divjačino je bila uganka, ki jo je vohun reševal cele štiri dni. Vsako noč je odšel Juanez, suženj, ki je pobegnil donu Gomezu, z veliko palico v roki po poti, ki je vodila na morskostran skale. Da se ne bi izdal, se mu vohun seveda ni upal slediti. Vsakokrat se je Juanez vrnil s svojega nočnega sprehoda z debelim zajcem, jelenom ali z ovco, ne da bi se ostali tovariši temu le najmanj čudili.

Šele v jutro četrtega dne, ko se je ogleduh slučajno potikal po morskostrani pečin, je opazil kako je obletaval mogočen orel šiljasto skalo. Še istega večera se je neopaženo splazil za Juanezom ter ugotovil da ropa orlovo gnezdo. Vreščanje prestrašenih in jeznih tičev, prhutanje ogromnih kril in udari Juanezove palice, s katero se je branil pred ostrimi kremplji in nevarnimi kljuni orlov, so jasno dokazovali, kaj Juanez počne, čeprav ga v temi ogleduh ni mogel videti.

Ubežniki so se torej hranili z orlovim plenom.

Ubogi tiči so se morali presneto mučiti, da so nagrabili toliko divjačine, da je bilo dovolj za njihove in njihovih mladičev lačne želodce in za črnice. Ti so pa bili spet dovolj previdni, da so vselej pustili v gnezdu toliko divjačine, da mladiči niso stradali, sicer bi se bili orli s svojo zalego prav gotovo preselili drugam. Don Gomez je pa imel dobro misel.

Pisal je svojemu staremu prijatelju neke španske jadrnice, ki se je bila ravno vkrcala v luki San-Juana, ter ga poprosil, naj mu za teden dni posodi svojega drugega krmarja, ker nujno potrebuje njega in njegovo puško, ki nikdar ne zgreši cilja. Tisti krmar je menjal v svojem življenju že celo vrsto poklicev, zlasti je bil znan kot odlični ostrostrelec in lovec na tigre.

Takoj, ko je prispel krmar se je pričelo spet obleganje, straže so stale noč in dan na svojih mestih, izvidniki so gledali skozi daljnogled.

Smrt zadnjega orla

Tudi za preizkušena in hrabrega ostrostrelca, ki je preplezal že marsikatero strmino Skalnatih gora in Sierre Nevada, je bilo naporno spuščati se po tej strani dol in plezati po drugi strani prepada navzgor; toda končno se mu je vendar posrečilo. Poiskati si je moral v skalovju pripravno mesto, odkoder bo lahko z gotovostjo meril na orla in kjer bo varen pred ubežnimi črnci. Kajti ti bi ga prav gotovo kamejnali, če bi ga opazili. Čez nekaj ur je bil krmar približno 600 čevljev nad prepodom. Skalnat previs ga je čuval pred kamenjem, ki bi ga utegnili ubežniki valiti nadenj.

Na šiljasti skali ni bilo opaziti ničesar. Črnci niso še ničesar zavohali ter so se počutili varne v svojem skrivališču.

Ze skoraj pod večer je nenadoma prekinil tišino oster strel iz krmar-

jeve puške. Potem je bilo spet vse tiho.

Čez pol ure je počilo drugič. Tokrat je bilo videti nekaj črnega v zraku, kakor golob velikega. Bliskovito se je pognal tič proti nebu, za trenutek obvisel v silni višini in se jel v vijugi spuščati spočetka počasi, potem pa čedalje hitreje proti zemlji, dokler ni izginil za parobkom skal.

To je bil drugi orel. Prvi, ki ga je ustrelil krmar že z vrha skale, je padel v morje.

Lovčeva naloga je bila rešena v zadovoljstvo dona Gomeza, ki mu je radevolje izročil obljubljeni nagrado.

Prihodnja dneva so psi lajali, kakor po navadi. Tudi dim se je valil z najvišje skale proti jasnemu nebu.

V jutro tretjega dne pa sta psa obmolknila. Dima ni bilo več videti.

Še istega večera ob oseki sta zagnala psa divji lajež, izvidniki v bližini so pa dali znake.

Lovecem, ki so se jadrno odpravili tja, se je nudil nenavaden prizor. Begunci so plavali po morju. Obupno so se borili z valovi in skušali doseči majhen skalnati zaliv v bližini svojega prejšnjega skrivališča.

Nenadoma oster krik! Še eden, drugi, še obupnejši ko prvi, da je prevpil butanje valov. Hkratu se je morská voda krvavordeče pobarvala.

Morski volkovi so rešili uboge preganjane pare biča in krogel njihovih nečloveških gospodarjev.

Naš pravi domači izdelek!

Sara Bernhardt

Slavna francoska igralka Sara Bernhardtova tudi pred vladarji ni poznala strahu. Nekega dne jo je obiskal v njeni garderobi v Théâtre-Francaisu waleški princ, poznejši kralj Edvard VII. Princ je sicer mnogo pazil na svojo zunanost, zato je bil pa v nastopu časih le preveč malomaren. Tako na primer pri tem obisku ni snel klobuka. Umetnica ga je debelo pogledala in rekla: »Vladarji krono sicer puščajo na glavi, ne pa klobuka!«

Ljubljanska pisma

Piše Alfa

Poletje, ko je vročina in ni važnih dogodkov od nikoder, da bi človek o njih pisal in poročal, je jako pripravno za misli. Človek se tako lepo zarije v pesek in tuhta. Tuhta, kje bi našel virov za nova pisma. Nu, pa sem se ondan zmisllil, da ima vsako stoletje že svoje ime, le sedanje še ne in da ni doslej še nihče sprožil tega vprašanja.

Vsaka doba v zgodovini človeštva nam je prinesla kake značilne pojave. Srednji vek krščanski misticism, petnajsti in šestnajsti vek verske vojne, sedemnajsti velike umetnike, osemnajsti znamenite filozofe in mislece, devetnajsto stoletje pa nacionalna navdušenja. In kaj nam je prinesel dvajseti vek? Kateri pojav je tako sila imeniten, da bi po njem krstili celo stoletje?

Če bi Alfo vprašali, bi odgovoril: Najbolj znameniti pojavi našega veka so filmske zvezde, nogometni in boksaški šampijoni, cirkusi, volitve lepotic, tekmovanja za najlepše ženske noge, tobogani, vrtiljaki, semnji, razni leti v stratosfero in prodiranje pod ledom do Severnega tečaja, potem najvztrajnejši plesalci rumbe, pogovori z duhovi, nudistična društva, zločini pariškega Landruja in düsseldorfkega vampirja Kürtna, podvigi Silvestra Matuške in tako dalje.

Upam, da ste Alfa že razumeli. Ne misli namreč njegovo ubogo pero, da bi vse to morali spraviti v naziv za naš vek. Bilo bi preveč. Naše stoletje bi enostavno lahko krstili za vek brez srca in brez pameti, ker je današnjemu rodu popolnoma tuje vse, kar ima zvezo s srcem in pametjo. Njega ganejo in privabljajo le pojavi, ki iznenadijo s svojo nenavadnostjo, zaslepijo s svojim bleiskom, oglušijo ušesa s pokanjem in prasketanjem in razdirajo živce s svojimi grozotami. Naš vek je vek paraliziranih možganov in oledenelih src.

Kakopak bo kje vstal čitatelj, ki bo po stari navadi čitateljev oporekal mojim besedam in vprašal, kam da spada potem sijajni napredek tehnike. Mar niso to najbolj čudoviti izumi ljudskega duha? S podmornicami smo obvladali morske

globine, z avijoni nebeške višave, z jeklom in betonom premagali naravo, z naglico in električnimi valovi ubili čas.

Alfa pa seveda kot Alfa ne more molčati in oporeka tako iz svoje stare navade, kajti ima dolg jezik in ga sila težko premaguje. Nekaj izumov namreč, ki so nam jih dali človeški možgani, je res veličastnih in sploh čudovitih. Zal je pa iz tega prelepega semena, ki so ga oni zasejali, zrastle trideset milijonov brezposelnih. Od vseh izumov sodobnih velikanov je bil menda največji človek-granata, ki je bil štirindvajseta točka v cirkusu Gleichu in ki se je nedavno tega pri svojem letu iz topa nekje v Nemčiji kratko in malo ubil. O njem se je več pisalo, kakor o vseh izumih sveta.

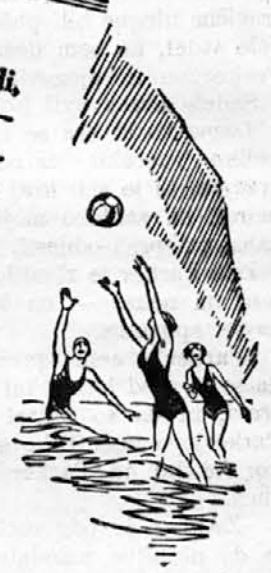
Poglejte okrog sebe, pa boste videli, kako uporabljajo te čudovite iznajdbe. S pomočjo čudovitih električnih valov prenašajo čez morja in planine, čez vasi in dobrave izide boksaških spopadov in blazno kričanje kibicev pri nogometnih tekmah. Najbolj popularni podmorski uspeh so pa bile gotovo Wilkinsonove pustolovščine na Severnem morju. Med vsemi zrakoplovnimi manifestacijami je pa svet najbolj norel za bedasto avanturo Hitchinsonove letče rodbine.

O gramofonu in radiju, če ne bi zanju delali take reklame, ne bi skoraj nihče vedel, kakor ne vedo niti za mnogo pomembnejše izume tega sveta. Gole noge Marlene Dietrichove svet danes vse bolj pozna, kakor

Zjutraj vesela, ko trenira sport

kadar skače po vodi,
kadar lovi žogo —
in zvečer zopet raz-
vajena ženska, ki se
popolnoma zaveda
svoje lepote, nego-
vana do koncev pr-
stov: Elida Creme de
chaque heure neguje
nje kožo zares skrb-
no, jo naredi než-
no in lepo medlo.

ELIDA

Creme de chaque heure

pamet Einsteina ali Bergsona. Po člankih ne citirajo Shakespearjevih besed, nego besede Grete Garbo, Pavla Gorgulova in bivšega newyorškega župana Walkerja. Jojo je bolj zamajal ljudske možgane kakor katerikoli duševni proizvod, miška Miki je pa zavzela po stanovanjih prostore, kjer so prej stali kipi naših pesnikov in pisateljev.

Kaj vse to komu mar?

Cirkus Gleich, pravijo, da je od-

nesel iz Jugoslavije deset milijonov. Ni pa tako daleč jesen, ko bodo spet nešteti brezposelni moledovali za košček, majhen košček kruha — in takrat bo redkokje usmiljenje, še manj pa denar.

Kaj to komu mar?

Najlepša stvar bo v jeseni na velesjemu sankanje po toboganu ali vrtenje na vražjem kolesu. Poceni je. Pred socialnim uradom mestne občine bodo pa kmalu spet stale procesije lačnih in bosih, za katere ne bo mogla javna in zasebna pomoč zadoščati. Mnogi bodo potem ostali brez drv. Mnogi bodo čepeli v žalostnih, gnilih barakah, da jim bo dež padal skozi streho na glavo. Pa spet nikomur nič mar. Važnejše je vendar milijone vlagati v druge zadeve, kakor pomagati bednemu bližnjemu. Lepo je zdaj, ko je solnce in julij, kaj bo pozneje, nihče ne misli. Spet lakota, roji beračev, preperete barake, raztrgani in prezeblji otroci in beda, beda, beda, ki bo vpila za kruhom.

Ali je Alfa prav povedal, kakšen je naš vek?

Prihodnja številka

izide zaradi dopustov osebja uredništva in uprave našega lista kot dvojna številka v četrtek 17. t. m. Na to opozarjamo cenj. čitatelje, da ne bo nepotrebnih reklamacij

Črni petelin in poročna noč

Beograd, konec julija.

Policijskemu komisarju se je pred nekaj dnevi javila mlado poročena Beograjkanka in mu povedala tole zgodbo: Nedavno se je poročila z mladim uradnikom, ki jo je v poročni noči peljal k nekemu starinarju, namestu v zakonsko posteljo. Starinar se ji je predstavil za apostola neke nove verske sekte, katere član je njen mož že delj časa. Starinar-apostol je mlademu paru govoril na dolgo in široko v vznepenih besedah o grehotah poltenosti ter jima h koncu zabičal, da se ne smeta preje telesno združiti, dokler se jima ne prikaže popolnoma črn petelin, ki bo možu z glasnim kikirikanjem dovolil izvrševati zakonske dolžnosti.

Starinar je ubogo ženico s svojim dolgovoznim govorjenjem tako zmešal, da se je naposled vdala in pristala na prečudne pogoje. Starši mlade žene so pa kaj kmalu zavohali, da v njenem zakonu nekaj ni prav. Končno se jim je posrečilo odgonetiti petelinove tajnosti. Prisilili so svojo hčerko, da se je zatekla k oblastvom za pomoč in zaščito pred svojim čudaškim možem.

Policiji se ni dalo stvari na široko preiskovati. Starinarja je s črnim petelinom vred kratkomalo poslala v domovinsko občino. Mlada žena je pa vložila tožbo za ločitev zakona.

Zaman je bilo vse moževno zatrjevanje, da se mu je črni petelin že ponovno prikazal in ga energično

opominjal na njegovo dolžnost; mlada žena noče o tem ničesar več slišati, temveč hrepeni po možu, ki bo izvrševal svoje zakonske dolžnosti po preizkušenih pravilih pravoslavne cerkve.

Otroci napredaj

V Budimpešti, julija.

V nekem budimpeštanskem časniku je bil natisnjen prejšnjo nedeljo tale oglas:

Zaradi bede in pomanjkanja prodam svoje štiri hčerkice in malega fanta. Poizve se pri Francu Nemethyju, pošta Szent Lörint, mestno naselje.

Oblasti so dognale, da je Nemethy že dve leti brez zaslužka in da ne more več vzdrževati in prehraniti svojih pet bednih črvičev. Z družino stanuje v razpadli baraki. Otroke je nameraval prodati po 50 pengov. Poročilo ne pove, kaj so oblasti ukrenile z revno družino.

Zemlje za 10 milijonov ljudi

V Londonu, julija.

Končna pogajanja za naselitev subtropskih pokrajin severne Avstralije se bližajo koncu. Pogodbo sklepa avstralska vlada, ki je lastnica teh pokrajin, in neki angleški finančni sindikat, ki namerava prispevati 200 tisoč funtov za to akcijo.

Pogodba bi naj veljala 100 let, predeli, za katere gre, pa merijo 500.000 kvadratnih milj. Priselitev bi bila dovoljena zgolj belcem. Če se ta načrt uresniči, bo tako naseljevanje severne Avstralije ogromnega pomena za Anglijo, njeno industrijo in prebivalstvo, pa tudi za Avstralijo samo, ker so izračunali, da je v teh predelih zagotovljen obstoj desetim milijonom ljudi.

Poravnajte naročnino!

My dear man,« mi je nekega dne dejal dolg Irec, ki sem z njim prišel iz Bagdada. »Vi poznate puščavo in njene prebivalce in ste tam gotovo že videli umirati ljudi. Toda kako tragična utegne biti puščava, sir, sem šele videl, ko sem doživel historijo s Parkerjem in njegovim asistentom.«

Sedela sva v avli hotela Viktorije v Damasku in sva se bila ravno nekoliko sporekla zaradi radijskega aparata, ki je stal kraj naju, a so ga morali na zahtevo mojega spremljevalca pri priči odnesti.

Ime Parker je zbudilo v meni spomin na nekaj — na kaj, se nisem mogel spomniti.

»Parker?« sem vprašal. »Mislim, da se je pred leti nekaj zgodilo v puščavi, in da so takrat omenili tudi Parkerjevo ime. Tako se mi zdi, kakor bi bil ta Parker takrat našel smrt.«

»Zadeli,« je odgovoril Irec — bil je do ukinitve mandata uradnik pri iraški vladi — »da, prav pomnite. Ta mož in njegov asistent... če vas zanima, vam povem to zgodbo.«

Kajpada me je zanimalo, zakaj neskončno tragična mikavnost, ki jo ima puščava na vsakogar, kdor jo je kdaj doživel, ne popusti nikoli več.

»Pazite torej. Ta Parker je prišel, kakaj štiri leta bo tega, nekega dne v mojo pisarno v Bagdadu. Moj brat v Londonu mi ga je bil nad vse tople poročil, razen tega je pa imel še celo kopico priporočilnih pisem iz najvišjih krogov na vlado in na iraškega kralja. Bil je prijeten mlad mož, član enega izmed najuglednejših klubov, malo neokreten sicer, toda kakor sem razbral iz pisma svojega brata, zelo znamenit znanstvenik. Odpravljal se je, kakor mi je povedal, v puščavo, da prouči nekatera neznana plemena v srednji Arabiji. Govoril je nekaj o Darubu-el-Mutu, »cestah smrti«. Gotovo vam je znano, da se te zloglasne pokrajine celo Beduini v velikem ovinku ognejo. Skušal sem mu misel izbiti iz glave, opozarjal sem ga na to, da tam sploh ni vode, toda ne Parker ne njegov asistent, rdečeličen mladenič komaj dvaindvajsetih let, nista bila dostopna

Idealna žena

Zmerom mora priti že napudrana k zajtrku, njene prijateljice pa morajo biti vseskoz lepoticice in nad vse prikupne.

Nikoli ne sme trditi, da nima ničesar obleči, temveč mora imeti za vsako najmanjšo priliko mično obleko.

Zmerom mora biti točna, če ima sestanek ali pa povabljenec gost, in ne sme imeti na vsem božjem svetu nobenega sorodnika, zlasti ne tet, razen pokojnih.

Vžigalice mora nositi vselej s seboj, čeprav ne kadi, drobiža pa mora biti v mošnjičku vsaj za prvo silo.

Ne sme pa nikoli brskati za ključiči ali pa doze pustiti na kavarniški mizi, ne dežnika.

Smejali se mora duhoviti šali, čeprav jo je že sedemnajstič slišala.

Ne sme pa poante nikoli pozabiti, če jo sama pripoveduje.

Seveda mora biti lepa, čeprav je ledeno mrzlo ali pa vroče ko v peklu, če je doma ali na cesti, če je v večerni obleki ali pa v kopalnem trikoju.

Ne sme nikoli peli, ne igrati na klavir, ne pesmi recitirati; ne česar koli na glas čitati.

Mora pa biti nesprejemljiva za vse, karkoli vedo in mislijo ljudje o njej.

Torej mu mora in sme, mora, na vsak način mu mora biti všeč.

Človek ki mrzi radio

Po resničnem dogodku

napisal

M. G. Ben-Gavriel

za noben razlog. Ni mi torej drugega kazalo, kakor da mu priskrbim nekaj kamel — kakor gotovo veste, tam z avtom nikamor ne pridete — in nekaj priporočilnih pisem na emirjeve plemen, po katerih zemlji bosta potovala. Pri tem sem imel občutek, kakor da pomagam samomorilcu zadržati konopec, s katerim se hoče obesiti. Dogovorila sva se, da mi bo po vsakem plemenu, s katerim bo prišel v stik, poslal poročilo, dokler ne pride v še neraziskane predele. Tam je računal, bosta ostala kak teden dni, nato bosta pa nadaljevala pot v bolj obljudene kraje, v smeri proti Kuvajtu. Tako sem se lahko vsak teden, v najslabšem slučaju vsakih štirinajst dni nadejal vesti.

Gledal sem, kako sta tovorila svoje reči na kamele; nekoliko me je pomirilo, ko sem videl, kako imenitno je mala ekspedicija opremljena. Naposled je asistent prinesel še majhen radijski aparat, da bo, kakor je dejal, v dolgih pustinskih večerih v zvezi z Evropo. V resnici je pa Parker vzel aparat s seboj. Parkerjeva nevesta, ki se je hotel po vrnitvi iz Arabije z njo poročiti, je bila namreč znana londonska koncertna pevka. In z njo je hotel ostati Parker po radiju v zvezi.

Le eno me je še dalje vznemirjalo: na noben način nisem mogel nobenega Beduina pripraviti za gonjača kamel. Naj sem jim ponujal kolikor sem hotel, noben Beduin, ki je že kdaj prepotoval Darub-el-Mut, ni za noben denar hotel še kdaj v te kraje. Naposled sem se moral zadovoljiti z nekimi Armencem, ki sicer še nikoli ni bil v tistih krajih, a je dobro poznal potovanje po puščavi in kamele. S čudnimi občutki sem se poslovil od male karavane in pisal svojemu bratu, da sem storil, kar sem le mogel in da je Parker odpoval.

Čez teden dni sem dobil od nekega Beduina, čez sedemnajst dni pa od ljudi emirja Šaalana nekaj vrstic od Parkerja in več pisem, da jih pošljem dalje. Parker je bil ves navdušen; pisal mi je, da se zdaj bliža oni strašni pokrajini.

To je bilo poslednje, kar sem slišal o Parkerju. Teden dni ni bilo glasu, štirinajst dni... Pod konec tretjega tedna sem pregovoril angleškega vrhovnega poveljnika, da se je obrnil na R. A. F.,* ali se kdo prostovoljno javi za prelet puščave. Skoraj vsi so se prijavili. Tudi jaz sem letel z njimi. Drugi dan zjutraj smo zagledali drobne pike. Spustili smo se kar se da nizko — na pristanek nismo mogli niti misliti — in tedaj smo uzrli šotor, kamele in ljudi. Vse je bilo nepremično, sir. Z vso naglico smo odleteli nazaj, kralj je

* Royal Air Force = kr. letalsko poveljstvo.

dal takoj sestaviti iz vojaških kamelskih jezdecov karavano, in nato smo odjezdili. Ne bom vam govoril o strašnih težavah in trpljenju te ježe, toda by Jove, bilo je najstrašnejše, kar more človek doživeti v puščavi.

Dneve in dneve smo blodili okoli, ne da bi bili kaj našli. Toda neke noči — podnevi je bilo za ježo prevroče — smo zdajci zaslišali neki glas. Glas v puščavi, neznansko močan glas. Gospod, veste, kaj to pomeni: glas v puščavi? Obrnili smo kamele in odjezdili proti glasu. In zdajci smo razločili tudi nekatere besede. Angleščina je bila, kar je glas vpil v zvezdnato pustinsko nebo: »Ladies and Gentlemen! I have the pleasure...« V veselje mi je, kakšno veselje, kateri norec rjove v puščavi z nadčloveškim glasom o veselju?

Nisem še misli do konca domislil, zakaj nenadoma se je moja kamela spoteknila nad nečim črnim, da me je vrglo na glavo na pesek. Čeprav sem si odrl dlani do krvi, sem bil vendar še tisti mah spet na nogah in stekel proti tisti črni gmoti: bila je mrtva kamela. »Svetiljke!« sem zakričal, in že je sinil čezme karbidni žaromet. Trepečoč smo iskali sledov. Toda žarek žarometu je zadel le ob skalnate stene. »Vso okolico preiščite!« je zapovedal poveljnik. Ljudje so se razdelili v patrolje in se razpršili. Toda komaj smo napravili dva koraka, ko je začel neki ženski glas peti. Da, sir, vzlic vašemu nejevernemu obrazu, sredi noči, sredi puščave je začel srebrn ženski glas peti Griegovo »Ljubim te«.

Vojaki, ki so bili z menoj, so se vrgli na zemljo in jeli moliti. »Gospod, mi je zašepetal podčastnik na uho, »poslušaj: hudič poje. Nihče od nas se ne bo več vrnil iz te puščave.« Nisem mu odgovoril, nego sem pobral njegovo svetiljko, ki jo je bil iz strahu spustil na tla, in stekel za glasom. Tekel sem čez majhno ravnico, se zagnal čez klanec, skočil v posušeno strugo, zmerom za glasom, dokler ni bilo pesmi konec in je jel drugi glas grmeti v puščavo: »Tu radijska postaja Daventry, val 1554. Ladies and Gentlemen, s to pesmijo smo končali Griegov cikel, ki ga je pela gospodična Evelyn Hopkinsova. Zdaj pride lahna plesna glasba kapele Billy Cotton.« In že je zahrumel nad puščavo fokstrot.

Evelyn Hopkinsova, me je tedaj prešinilo — saj to je Parkerjeva nevesta! Parkerjeva nevesta, sem zakričal v fokstrot, Parker, Parker, kje ste? Odgovora nisem dobil. Toda ko sem skočil čez neko skalo, sem zagledal pred seboj nekaj temnega: angleški vojaški šotor. Poslušajte, sir, kaj vam zdaj povem: hotel sem se obrniti, tisti trenutek sem se hotel

obrniti, hotel sem luč utrniti in nekam zbežati. Strah me je bil nenadoma objel, blazen strah pred nečim strašnim, pred nepopisno grozotnim. Toda nisem stekel, temveč sem z obema rokama vzdignil svetiljko, ker se mi je ena sama roka preveč tresla, in zagledal — saj že veste: zagledal sem Parkerja, njegovega asistenta in Armenca. Vsi trije mrtvi. Armencec mi je bil najbliže, potem je bil asistent, ki je ležal pri vходу v šotor z obrazom kakor zadušeni dojenček, in naposled Parker. Parker je ležal na obrazu, z eno roko je objemal radijski aparat, v drugi je držal zapisnico. Mrtvi, vsi trije mrtvi, že več dni. Zašli so, poginili od ježe. Parkerjevi zapiski so vse povedali.

A zdaj razumete, kaj je tragika? Vam umre človek v puščavi, med tem ko tik njega in vendar nedosežno daleč njegova draga poje ljubavne pesmi, med tem ko svira lahna plesna glasba; med tem ko dajejo pouk kaj vem katerega jezika in narekujejo jutrnjo telovadbo; med tem ko napovedujejo borzne tečaje in dnevne novice — vam umre od ježe, med tem ko poslušajo ljudi v Bog ve kateri evropski kavarni, kako srebajo citronado, vam umre grenke in samotne smrti v puščavi, ki trepetajo v zvokih jazza in fokstrotu. Ali razumete, da me je zdajci pograbila slepa togota, da sem izdrl revolver in izstrelil vseh šest krogel v fokstrot, ki je plesal nad mrtveci, naravnost v radijski aparat, da se je razbil v trske in črepine — razumete, da sem tako dolgo streljal, dokler ni ta prekleta glasba utihnila in je nastala smrtna tišina nad temi tremi nepokopanimi mrličji?

In ali zdaj tudi razumete, da ne prenesem več pogleda na radijski aparat, da ga niti videti ne morem več, kaj šele slišati?«

Zvrnil je kozarec na dušek. »Na vaše zdravje,« je napil. »Takšna je, vidite, zgodba o Parkerju, ki je z njim znanost najbrže več izgubila, kakor je pridobila z izumom vseh mogočih stvari, ki nam »slade« življenje. Fej!« je še rekel in izpljunil cigaretni ogorek tja, kjer je prej stal radijski aparat.

Idealen mož

Spali mora zmerom z zaprtimi uši, nikoli ne sme smrčati in mora precej vstati, kadar budilka zazvoni.

Nikoli se ne sme pri brijtu urezati, nikoli pri zajtrku časnika čitati, temveč pripovedovati svoje sanje.

Zmerom mora tudi v resnici imeti poslovni sestanek, če je tako rekel, ne sme imeti ženskih uradnic, najmanj pa zasebne tajnice.

Vselej mora imeti v žepu dva robca, angleški obliž in najmanj fisočak za prvo silo.

Nikoli ne sme iskati gumba za ovrtačnik, ali pa nadreči natakarja, naj se karkoli primeri.

Razumeti mora sleherno neprijetnost, ki jo je žena imela s služkinjami, čeprav mu že sedemnajstič o tem pripoveduje.

Ne sme pa nikoli pokazati, da je niti prvokrat, niti zadnjokrat ni poslušal.

Biti mora najmanj tako »brilten« kakor njeni nekdanji prijatelji ter mora biti eleganten i v obleki za treniranje i v smokingu ali pa v kopalnih.

Večkrat zapovrstjo ne sme zehati, otresati pepela na preprogo, pljuvati na tla, skratka nikoli se ne sme vesti neprimerno.

Mora pa polagati mnogo važnosti na to, kar ljudje o njem govorijo.

Torej mora, sme in ne sme, pa je zmerom samo — moški... »

Kalvarija ljubezni

Roman iz naših dni. — Napisal P. R.

29. nadaljevanje

»Otroka... ljuba otroka!« je venomer šepetal, kakor bi bile to edine besede, ki so mu še ostale.

In Marta je zamrmrala:

»V nebesih se bomo videli... na zemlji nič več...«

In ko je črna pika izginila za ovinkom, se je zdajci krčevito obrnila, zgrabila Cirila, ga pritisnila k sebi in zaihtela:

»Oh, sin moj, ubogi moj sin... zdaj sva čisto sama...«

Pred gostilno pri »Zlatem levu« se je ustavil voz. Iz njega je stopila Ilona.

Stopila je v gostilno, kjer je zagledala visoko in močno žensko. Bila je gostilničarka sama.

»Sobo bi rada, gospa.«

»Za delj časa?« je vprašala gostilničarka, ki je v tej elegantni in očitno zelo bogati dami že videla lep zaslužek.

»Mislim, da ne... Po vsej priliki bom ostala tu le nekaj ur.«

»Ah!« je zamrmrala debeluška in obžalovaje vzdihnila.

Ilona jo je pogledala. Iz njenih rdečih lic in odkritih oči je presodila, da bo od nje lahko dobila vse informacije, ki jih je potrebovala. Nočna vožnja v vlakcu je razdejala že tako utrujeni Madžarkin obraz. Brazde so se bile zarezale v njeno lepo gladko čelo, na njenih ustnicah je ležal izraz grenkobe in razočaranja in v njenih velikih temnih očeh je gorela neizmerna žalost.

»Prosila bi vas,« je začela, »prosila bi vas, gospa, za nekatere informacije, ki vam jih gotovo ne bo težko dati.«

»Če bom mogla, zakaj ne, gospa. Kar vprašajte!«

»Ali ni v Križah neka stara gospa, Milavčeva po imenu?«

»Seveda je... Mi ji pravimo Milavčeva mati ali pa kratko Marta. Zakaj vedeti morate, da ni ravno gospa, nego vrla stara ženica, ki ji je mož umrl pred kakimi sedmimi ali osmimi leti. Če pogledate skozi okno, boste ravno videli njeno hišico pod znojem hriba.«

Iztegnila je roko in pokazala mladi ženi skozi okno hišico, ki jo je solnce oblivalo z vsem leskom zimskega jutra. In ne da bi jo bila Ilona kaj vprašala, je jela zgovorna gostilničarka kar sama pripovedovati:

»Te dni so bili pri njej njeni otroci... njeni ljubljanci, kakor jim zmerom pravi... Pred nekaj meseci jih je zadela velika nesreča. Saj ste gotovo brali, gospa, o železniški nesreči pri Zidanem mostu... Nu, žrtev te nesreče je bil tudi sin Milavčeve matere, mlad odvetnik, ki je imel lepo bodočnost, mož, ki so ga vsi radi imeli. Morali so ga operirati. Toda po operaciji je izgubil razum... Danes je kakor otrok, ki ničesar ne razume. Siromak je, da se Bogu smili.«

Ilona jo je prekinila:

»Torej je tudi dr. Ciril Milavec pri svoji materi?«

»Gospa pozna njegovo ime? Potem pa veste vse drugo, kar sem vam hotela pripovedovati, in mi ni treba več govoriti.«

Vzdihnila je in čez čas pripomnila:

»Da, ubogi mladi gospod je še tu, toda čisto sam je.«

»Čisto sam?«

»Da. Kaže, da bo ostal pri svoji materi; njegova žena in otroka so pa ravno danes odpotovali.«

»Milavčeva žena in otroka so odpotovali?«

Ilona je trepečoč izrekla to vprašanje.

»Komaj uro bo tega, kar jih je Jernej peljal mimo naše gostilne. Kam so namenjeni, ne vem, ker Milavčeva gospa tega ni hotela živi duši povedati.«

Mlada žena je jela nemirno hoditi po sobi sem in tja. Bledica na njenem obrazu je postala še bolj mrliška. Milavčeva žena odpotovala s svojima otrokoma in pustila Cirila pri materi!... Ali ni bila to

posledica tega, kar je ona storila? Ali je mar prepozno prišla, da popravi zlo, ki ga je zagrešila? Mrzla zona jo je oblila, ko je na to pomislila.

Toda hkratu, čudno, jo je obšel nejasen občutek olajšanja. Naj je bila še tako odločena izpolniti nalogo, ki ji jo je vest velevala... naj je bilo njeno kesanje še tako iskreno — boleznega strahu ni mogla pregnati, ki jo je obšel ob misli, da bo morala stopiti pred tisto Ljudmilo, o kateri si je še zdaj rekla, da ji je vzela vse veselje do življenja.

Tako bo torej mogla videti Cirila samega, brez navzočnosti one druge. Njej bo pa pisala... Tako se ji vsaj ne bo treba pred njo poniževati. In olajšanje, ki jo je prvi mah prevzelo, ko je izvedela, da je Cirilova žena odpotovala, to olajšanje je postajalo vse blagodejnejše.

Zahvalila se je gostilničarki za njena pojasnila, odšla v svojo sobo in se v naglici preoblekla. Misel, da bo stopila Cirilu nasproti, ji je bila hkratu sladka in mučna. Toda zdaj ni bilo v njej nobene zahrbtnosti misli več: prišla je bila, da popravi, kar je zagrešila... ne zato, da bi se maščevala.

Kmalu nato je odšla iz gostilne in zavila po poti, ki ji jo je gostilničarka pokazala. Počasi je stopala navkreber. Srce ji je divje razbijalo. Sama pri sebi je ponavljala, kaj bo rekla stari Marti.

Prosila bo Cirilovo mater za naslov njene sinahe, češ da mora k njej, da ji sporoči nekaj važnega. Njene oči se bodo le mimogrede ustavile na Cirilu. Še poslednjič se bo napila pogleda na nesrečnega moža, pogleda, ki ga potem vzame s seboj v življenje, v svoje prazno in obupno življenje...

V teh mislih je Ilona prispela do bele hišice. Čudna tišina je vladala v njej... svinčena in tesnoba tišina, ki nastopi po odhodu ljudi, ki so nam dragi.

Marta je bila ravno izpustila Cirila iz objema. Mladi mož je spet sedel pri ognju. In kakor zmerom se je tudi danes zdelo, ko da se ne zanima za nič drugega kakor za zublje, ki so švigali z ognjišča.

Med tem se je Muhovčeva Mica poslavljala od Milavčeve matere.

»Zadnji čas je, da grem! Morala se bom še v vsej naglici preobleči. Z Bogom, mati! Do svidenja!...«

»Z Bogom, Mica!«

Vrata so se za njo zaprla. Marta se je naslonila na mizo.

»Ne,« je zamrmrala, »res mi ni prav dobro.«

S trudom je šla po svojih opravkih. Potem je stopila v prvo nadstropje. Le nekaj raztrganih papirjev in potrlih igrač je še pričalo, da so v tej sobi prebivali otroci. Marti so solze zalile oči. Počasi je krenila po stopnicah dol, sedla k Cirilu in sama pri sebi zašepetala:

»Spet se pripravljaj... prav gotovo me bo spet napadlo...«

In še tiše je zamrmrala:

»To pot bo moja smrt...«

Z boleštjo je pogledala sina.

»Le kaj bo potem s teboj, Ciril? Kaj bo s teboj, ob strani žene, ki te nič več ne ljubi, ki te ne more več ljubiti?«

Dolgo je sedela tako zaverovana sama vase in v svoje žalostne misli. Zato tudi ni slišala tihega trkanja na hišna vrata. Toda Ciril ga je slišal; obrnil se je. Potem je potrkal v drugo, to pot močneje. Starica je vztrepetala in vstala.

»Naprej!« je rekla in stopila proti vratom, ki so se odprla.

Na pragu se je prikazala elegantno oblečena neznanka.

»Gospa Milavčeva,« je vprašala negotovo in s tresočim se glasom.

»Jaz sem... Kaj bi radi, gospa?«

Toda obiskovalka ni odgovorila na vprašanje. Stopila je naprej v skromno kuhinjo. Pogled se ji je ustavil na Cirilu, ki je bil tudi vstal in brez besede gledal neznanko.

V njenih očeh, skritih za tenčico, se je utrnil plamen. Stala je visoko vzravnan, skoraj odrevenelo, kakor bi se hotela ubraniti neke čudne, nepremagljive sile, ki jo je vlekla k temu človeku... k človeku, ki ga je vzlic vsemu še zmerom ljubila.

Marta jo je gledala izprva osupla nad njenim molkom in njenim nastopom. In zdajci jo je prešinila nenadna misel in iz ust se ji je utrgal lahen vzkrík. Skoraj trdo je ponovila vprašanje:

»Kaj bi radi, gospa? Govorite...«

Njen stari in razorani obraz, ki je bil še pravkar razdejan od bolesti, je nenadoma postal sovražjen, skoraj trd. Prešinila jo je bila namreč misel:

»O Bog... če ni to nemara... ona druga?«

Ilona je trznila. Z vsem naporom svoje volje se je iztrgala ukletju, ki jo je bilo prevzelo ob pogledu na Cirila.

»Oprostite,« je zajecjajala. »Prišla sem zaradi mlade gospe Milavčeve.«

»Gospa Milavčeva, moja sinaha, je davi z otrokoma odpotovala.«

»Vem... Povedali so mi že v gostilni, kjer sem vzela sobo.«

»In?«

Starkin obraz je postal še sovražnejši. Zmedenost na neznankinem obrazu je postajala vzlic tenčici, ki ga ji je zakrivala, čedalje očitnejša. In čim delj jo je gledala, tem bolj se je v starki utrjalo prepričanje, da je ta ženska tista, ki ji je o njej govorila Ljudmila, tista, ki je prinesla nesrečo v življenje njenih otrok.

»In... ker ji imam nekaj zelo važnega sporočiti... in sicer brez odloga... sem si mislila, da mi ne boste odrekli in mi boste povedali, kam je šla.«

Marta ni koj odgovorila. Še zmerom je nezaupljivo gledala neznanko. Ilona se ni upala več obrniti se k Cirilu. Mladi mož je ravno tedaj zamrmral nezvezne besede:

»Otroka... Ljubljana... Boža...«

Mlada žena je proseče dodala:

»Do smrti vam bom hvaležna, če mi daste njen naslov.«

»Ničesar ne bi imela proti temu, da me ni moja sinaha iz tehtnih razlogov prosila, da tega naslova živi duši ne izdam.«

»Ah!« je razočarano vzdihnila Ilona.

Prav dobro je čutila suhi, skoraj trdi glas v besedah stare ženice.

»Pravite, da ji morate sporočiti nekaj zelo važnega... Pa meni povejte... ji bom že jaz sporočila.«

»Stvar je izredno važna... Zato jo morem zapuati samo njej osebno.«

»Potem mi je pa žal, da je ni tu. In ker se zelo dolgo ne misli vrniti...«

Vrla starka je dala obiskovalki jasno razumeti, da je opravila z njo. Le kaj bi neznanka rada od Ljudmile? Gotovo ji bo spet samo nesrečo prinesla. In vendar se ji ni zdela slaba v tistem trenutku... Njen glas je bil tako mehak in otožen, skoraj boječ.

Toda ali se ni nemara samo hlinila, da prikrrije svoje prave namene? Zato je stara Marta hotela izvedeti s kom ima opravka.

»Ali mi ne bi povedali svojega imena?«

»Gospa Milavčeva ne bo od mojega imena nič imela, ker me ne pozna.«

»Mislite?«

Marta je izustila to besedo skoraj izzivalno.

Ciril je vstal. Zdelo se je, kakor bi ga bil razgovor zanimal. Stopil je tik k Iloni in jo nenadoma prijel za roko. Mlada žena je presenečeno odstopila. Vsa kri ji je izginila z obraza in iz ust se ji je proti njeni volji utrgal izdajalski krík:

»Ciril!...«

Toda mladi mož jo je bil že izpustil in se obrnil od nje, kakor da je sploh ne bi poznal. Stara Marta ni mogla več dvomiti. Njene oči so postale še trše, obrvi so se ji nabrale in zdaj je tudi ona stopila k neznanki in rekla:

»Mislim, da se motite, gospa... gospa Adeline...«

>Adelina!<

Madžarka je nehote ponovila za njo svoje ime, tako jo je osupilo to ime iz starkinih ust.

>Kdo vam je povedal...<

>Vaše ime?... Postranska stvar! Glavno, da ga poznam... Že ko sem vas zagledala, mi je neka slutnja rekla, da ste to vi... vi, ona zavržena, ki ste spravili moje otroke v nesrečo, vi, ki ste uničili njihovo srečo, vi, ki vas preklinjam... da, ki vas preklinjam...<

Ilna se je zamajala. Morala se je nasloniti na stol, da ni omahnila.

>Res, prava sreča, da je moja sinaha ta trenutek daleč od tod, drugače bi ji prizadejali še novo nesrečo. Kakor da ni že zadosti trpela po vaši krivdi! Ah! Kdorkoli ste že, gospa, in naj je bil Ciril še tako kriv, vaše ravnanje ni bilo pošteno... Ženska, ki ima kaj srca, ne spravlja v izkušnjavo oženjenih mož, kakor ste to vi storili... posebno če je lepa in ve, da bo mož podlegel izkušnjavi!<

Ilna je pobesila glavo. Očitki te uboge matere so jo zadeli v srce. Zajecjlala je:

>Poslušajte, me, gospa... ko boste vse vedeli, mi boste gotovo odpustili.<

>Nikoli!<

>Boste, ker tudi vi ljubite Cirila.<

>Ne maram vas poslušati... Spravili ste moje otroke v nesrečo... Zato vam rečem, da ste slaba ženska.<

>Zdaj ne več, ker se kesam... ker obžalujem svoje dejanje.<

Starka je dvignila glavo.

>Kaj bi torej radi?<

>Povedati vam, da ji tisto, kar sem danes hotela sporočiti Cirilovi ženi, ne bi prineslo novega gorja.<

>Kaj more drugega pričakovati od vas kakor gorje?<

>Videz govori zoper mene... in vendar mi delate krivico.<

>Našla je neko pismo, podpisano z vašim imenom... pismo naslovljeno na Cirila. In to je za zmerom uničilo njeno srečo. Zanj ni več veselja na tem svetu. Zakaj ona ne spada med tiste, ki takšno razžalitev pozabijo.<

>Motite se, gospa. Nje ni nihče razžalil. Ona je bila samo žrtev, nedolžna žrtev. Verovala je v krivdo, ki je ni bilo... Njen mož je je ostal vreden... In če bi se mogel braniti, bi se bil že zdavnaj opral pred njo.<

>Kaj ste rekli?<

>Samo resnico... Samo golo resnico.<

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice i. t. d. Pere, suši, monga in laka domače perilo

tovarna **JOS. REICH**
L J U B L J A N A

>O Bog, ali je to mogoče!< je zajecjlala starka in sklenila roke v brezumni nadi.

V duhu je že videla, kako izginja prepad med Ljudmilo in Cirilom. In srce ji je burno zaplalo ob misli, da je Ciril rešen... da se izgublja črni oblaki, ki so se zbirali nad njegovo bodočnostjo.

>Da, mogoče je, ker je gola resnica,< je pomnila Ilna. >In če iščem Cirilovo ženo, jo iščem zato, da popravim svoj greh... da se ji izpovem svoje osvete, ki sem jo spočela v uri brezupa in blaznosti.<

>O Bog! O Bog!< je zajecjlala starka.

Zameglilo se ji je pred očmi, da je morala sedeti. Vzlic temu je slišala, kaj ji je Ilna začela pripovedovati... Izpovedala se ji je svojega zločina... Povedala ji je, kaj se je zgodilo po železniški katastrofi in potem tudi to, kaj se je poprej odigralo... Govorila ji je o Cirilovi ljubezni, o njegovih prisegah, o njegovi izneveri... In potem o obupu, o trpljenju, o solzah. Ko je končala, je Marta vstala in jo prijala za roko:

>Ah! Vzlic vsemu bi vas morala prekleti, zakaj gorje, ki ste ga storili, je neizbrisno; nikoli več ne boste mogli popraviti zla, ki ste ga povzročili. Toda vidim, da ste tudi vi mnogo trpeli; zato se ne morem več srditi na vas, ne morem vas več mrziti.<

Madžarkine oči so se obrnile k Cirilu. V njih je še zmerom gorela ljubezen, a hkratu se je v njih brala tudi vdanost in kesanje. Toda Ciril se ni zmenil za njen trpečji pogled: topo in nebrižno je strmel v ogenj.

Iz starkinih oči se je izgubila vsa trdost. Njena pravkaršnja sovražnost je izginila. Ali je mogla sovražiti to žensko, ki je tako silno ljubila Cirila? Ali je mogla mrziti to žensko, ki je toliko pretrpela zaradi iznevere njenega sina?

Ne, uboga starka ni mogla za to nesrečnico, ki je kazala toliko iskrenega obžalovanja, občutiti nobene mržnje, nobenega sovraštva. Zasmilila se ji je. In njen glas je bil skoraj topel, ko je zdaj dejala:

>Hvala Bogu, ni še prepozno. O, zakaj niste prišli nekaj ur prej, ko moja sinaha in otroka še niso odpotovali... ali vsaj ne brez Cirila. Zdaj ko je na vožnji, je ne moremo obvestiti. Toda pisala ji bom brez odloga, še danes ji bom pisala. In ona se bo vrnila in bo prosila Cirila odpuščanja, da je verovala njegovi izneveri. In spet ga bo ljubila kakor nekoč... Da, še danes ji bom pisala... pisala... ji bom...<

Toda poslednja beseda se ji je jecljaje utrgala iz ust. Spet se je zamajala... spet se je morala nasloniti na mizo... In tako je stala nekaj sekund z odrevenelimi rokami. In potem je komaj slišno vzdihnila:

>O Bog!... O Bog!<

Ilna, ki se je bila za trenutek obrnila k Cirilu, je zaslutila, da se s starko nekaj dogaja. Videla je, da trpi in da se ji kolena tresejo. Stopila je k njej. Toda še preden ji je utegnila pomagati, je starka omahnila in se s krikom bolečine in strahu zgrudila na tla. Obležala je nepremično, le njene široke odprte oči so plaho begale po kuhinji. In s komaj slišnim, nerazločnim glasom je zajecjlala:

>Napad... to je smrt... pismo...<

Ilna se je sklonila k njej. Tudi Ciril se je obrnil od ognjišča, kamor je neprestano upiral svoje oči, kakor bi bile uklete. Pogledal je starko... gledal jo je brez razumevanja... Zaman si je mlada žena prizadevala, da bi starko obudila k zavesti. Močila ji je čelo z mrzlo vodo. Zaman. Stara Marta se ni zavedla.

Ilna je bila prešibka, da bi nesrečnico vzdignila in spravila v posteljo. V blaznem strahu je planila ven in stekla v vas po ljudi. Našla je nekaj mož. Začudili so se sicer, ko so zagledali neznan damo, toda takoj so razumeli, da se je moralo nekaj zgoditi. Eden izmed njih je skočil po zdravnik, drugi so pa odhiteli z Ilna proti hišici stare Marte. Ko je zdravnik prišel, je bila starka že v postelji. Pogledal jo je, potipal utrip, nato je pa prižgal žveplenko in jo podržal starki pred oči. Potem se je obrnil k ljudem in skomignil z rameni, kakor češ:

>Mislim, da je tu vsaka pomoč zaman...<

Hotel je poskusiti še poslednje sredstvo: puščanje krvi. Toda kri ni pritekla iz ureza.

Tedaj je Ilna potegnila starega zdravnika v stran.

>Kako je?< je hlastno vprašala.

>Ni ji pomoči. Končano je.<

Dopust, počitnice!

Nadaljevanje z naslovne strani

njej, mu bo teknila. Saj ima dopust! sicer hiti v pisarno, mu bo popoto- Dnevnike bo prečital vse tja do ževanje po neznanu deželi, odkril bo

Dopust petičnih ljudi

nitnih ponudb, kramljanje s sosedom mu bo doživetje, kajti časa ima na prebitek. — Sprehod po ulicah, kjer

to, videl ono, pozdravil bo znanca z začudenim: >Kam pa za božjo voljo tako hitite?<, kakor bi ne bil še svoj

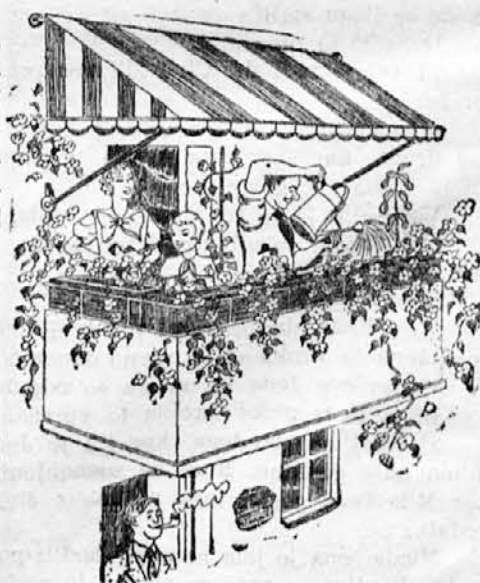
živ dan tako teknel. Zdel se bo vzvišenega nad vsemi temi siromaki, ki >morajo< na delo. Najsrečnejši bo oni, ki ima kos vrtiča, čeprav samo na hodniku svojega stanovanja. Prebujenje bo užitek, smotka, sprehod, zalivanje rož, delo zase in za svojo udobnost, česar ni vse leto nikoli utegnil. Kvečjemu, če si je od dela >ukradel< kratko uro. V kopalnici mu bo lepše kakor na Hvaru, lepše ko na francoski revieri — samo če bo umel zase in v sebi ustvariti srečo.

Z zaprašene police bo jemal knjigo za knjigo, čital bo z veseljem in zanimanjem, da še vedel ne bo kdaj mu je minil dan; prebiral bo staroznane odlomke iz lepih knjig, steknil bo tako, ki je še ni utegnil prečitat, osrečil si bo srce in okrepil duhá...

In morda so na zadnje ona potovanja v duhu in v domišljiji še vse lepša od resničnih. Čemu bi ne ostal človek v svoji udobni sobi in sanjaril ves čas dopusta o lepih izletih, o modrim Jadrana in neba nad njim, čemu bi se s cepinom v roki ne sprehajal lahkotno po Karavankah, ne da bi se utrudil, čemu bi se ne vozil v sanjah z ekspresnim vlakom na Holandsko, doživljal spotoma najbolj neverjetne stvari, se zapletal tu v razburljivo pustolovščino, tam v opojno doživetje z lepoticco iz devete

dežele, kakor bi tega v resnici nikoli ne zmožel.

Zatorej odprite srca, odklenite duši skrivna vrata in hajd v ta lepi božji svet! Vsem vam, ki se boste vozili z brzimi vlaki ali z avtomobilom, zlasti pa vam kolesarji in pešci, ki se boste napatili v solnčni raj iz prostega mesta, vam vsem, deci in odraslim, popotnikom in zapečkarjem za popotnico: srečno pot! Z. P.

Delo tistih, ki so ostali doma: Zalivanje cvetic

„V znamenju križa“

Piše Cecil B. de Mille

Kmalu bodo pri nas predvajali monumentalni film »V znamenju križa«, ki ga je insceniral Cecil B. de Mille.

Menda ni bolj dramatičnega sujeta, ki bi bil učinkovitejši in manj vezan na čas, kakor kakšna svetopisemska ali pa verskozgodovinska zgodba.

Morda me utegne kdorkoli imeti za fanatika, češ da se niti za ped ne odmaknem od poti, ki sem si jo začrtal z »Desetimi zapovedmi« in s »Kraljem vseh kraljev«, ker sem zdaj zrežiral spet film s tako vsebino: »V znamenju križa«. Prav tako je tudi ta poslednji, tokrat zvočni film, poleg onih dveh nemih, premišljeno izbran; velik je in mogočen, drama vere, izraz velike nrvstvene ideje, podoba dveh nasprotnih svetovnih nazorov.

Obiskovalci kinematografov si večji del žele zabave in razvedrila, za to je treba tudi v takem primeru ko gre za tragično temo, za idejo lepote in pravice, skušati najti pot, da se ustrezne radovednosti in želji po senzacijah hrepenečega občinstva.

Versko zgodovinski film mi je dal možnost, da pokažem slehernemu obiskovalcu nekaj, kar ga prav gotovo zelo zanima. Vzroki, da sem vzel snov za svoj film iz časa Nerona in preganjanja kristjanov v večnem Rimu, so pač jasni: v tej dobi sta izražena dva popolnoma ekstremna svetovna nazora, dve povsem različni kulturni plasti, zategadelj je v prizorih mogoč največji kontrast ter je za uho in za oko vsega dovolj.

Seveda sem imel za vprizoritev takega versko zgodovinskega dela na izbero neverjetno mnogo bogatih in bleščečih oblik, v katere sem lahko izlil ono, za kar mi je šlo — duševno vsebino.

Spočetka mora bleščeča oblika zbuditi zanimanje gledalcev, onih gledalcev namreč, ki bodo prišli v kinematograf za to, da ustrezajo svoji želji po senzaciji, hkratu pa da odvrnejo svoje misli od vsakdanjih skrbi. Miselne in duševne vrednote de-

janja, torej vsebina bleščeče oblike, se nehote vsilijo v gledalčevo notranjost in ga osvoje.

Moja želja in upanje sta, da bi vsaj oni del filma, v katerega sem položil vso svojo duševnost, ne zgrešil poti v srca nadpovprečnih gledalcev. Najbolj napetih in najbolj dramatskih momentov ni v prizorih, ko Rim gori, ni jih v scenah, ko piruje razbrzdani Rim, ter v nizkotnih orgijah omame, da ne bi videl lastnega propada; tudi ne v krvavih cirkuških predstavah, in ne v opojnih ljubavnih prizorih kristjanske Marcie in rimskega prefekta.

Višek je zame prizor, ko se plazijo kristjani iz temačnih podzemeljskih ječ po kamenitih stopnicah v areno, kjer najdejo nečloveško plačilo za svojo trdno in neomajno vero v žrelih nenasitnih in krvoločnih zverin. Počasi stopa krdele mučenikov po visokih stopnicah. S pesmijo pobožnosti stopajo, njihova srca so močna in poštena, smrt jim je zapisana na bledeh obrazih, oči so jim uprte v nebo. V njihovih pogledih je vera v idejo, za katero so izbrani umreti, z željo, da bodo njihove žrtve tlak široki poti ljubezni, resnice in duha.

Zmerom lepa in božanska: Greta Garbo

Filmske poroke

Mnogo so govorili o poroki Anny Ondre z Maksom Schmelingom. Čeprav ni hotel nihče verjeti tem vestem, so zdaj potrjene, ker se je Ondra poročila s Schmelingom takoj po njegovem povratku iz Amerike, kjer ga je porazil v boksu ameriški mojster Baer. Ker se je poročila Anny Ondra kljub Schmelingovemu porazu, je videti, da se imata mlada zakonca res rada. Kako dolgo bo trajala ta ljubezen, zanima ves filmski svet, kajti znano je, da se ločijo filmski igralci s filmsko naglico.

Hkratu smo dobili iz Amerike vest, da se je priljubljeni filmski igralec Charlie Chaplin že v tretjič poročil. Za ženo je vzel ugledno in bogato Pauletto Goddardovo, ki ji je

šele devetnajst let in je iz najodličnejše newyorške družbe. Poročne svečanosti so baje opravili pod milim nebom na luksurni jahti, ki so jo v ta namen najeli. Mlada Chaplinova žena bo baje igrala v najnovejšem Chaplinovem filmu kot njegova partnerica.

Dalje poročajo ameriški časniki, da bo v kratkem še tretja poroka. To pot gre za Ramona Novarra in Myrno Loy. Pravijo, da sta se zaljubila pri filmu »The Barbarian«. Myrna Loy je celo spremela Novarra na postajo, ko se je nedavno odpeljal v London.

Poroka se bo prav gotovo vršila že kmalu — če le ni Novarra podpisal pogodbe, da ostane samec.

Filmske novosti

Warner Bros iz Amerike dela film »Čudovito«. Glavni vlogi imata Al Jolson in Adolphe Menjou. Kabaretni del filma bodo izvedli baje evropski umetniki. Film »Čudovito« bo izdelan v več jezikih.

V Neubabelsbergu prično avgusta filmati »Srečno pot!«. Glavni vlogi v tej zvočni opereti sta dodeljeni Magdi Schneiderjevi in Maxu Hansnu.

Lilly Damita je pravkar na odih v Parizu. Ker je pa hotela spojiti prijetno s koristnim, je prevzela glavno vlogo v francoskem filmu »Žena za volanom«. Njen partner je Henry Garat.

Cecil B. de Mille, slavni Paramountov režiser, išče za svoj najnovejši film igralko, ki bi bila slična Diani, ki bi imela takó igralske sposobnosti kakor Sara Bernhardtova, pa ji ne bi bilo več kakor osemnajst let. — Videti je torej, da se današnji dan zahtevajo od filmske začetnice, ki hoče postati zvezdnica, uprav neverjetne sposobnosti. Zategadelj ni čudno, da se le redkim posreči, doseči zaželjeno filmsko slavo.

»Finance velikega kneza«, znani roman Franka Hellerja, ki so ga pred leti sfilmali s Harryjem Liedtkejem v glavni vlogi, in je v dobi nemega filma žel velike uspehe, namerava zdaj režiser Erich Engel prirediti za zvočni film. Glavni vlogi sta poverjeni Gustavu Fröhlichu in Gustavu Gründgensu. Gustav Fröhlich bo igral tudi glavno vlogo v filmu »Potres v Čilu« po noveli Heinricha von Kleista.

Tudi Vi dobite...

... najnovejši cenik tvrdke »Nobilior«, ki je ravnokar dotiskan. Na 16 straneh so popisani vsi preparati, katere potrebuje žena ali mož za nego svojega obraza in nego svojega telesa. Ravno tako razvidite iz tega cenika kateri preparati so potrebni za Vas in koliko stanejo. Za poštnino je treba priložiti Din 1.50 v znakah. — Pišite na »Parfumerijo Nobilior«, Zagreb, Illica br. 34, in se sklicujte na oglas v »Družinskem tedniku«.

Myrna Loy

Črnke flirtajo

Sudanski črncl dvorijo svojim dekletom čisto drugače, kakor je navada pri belclh. — Ljubezen pod okriljem staršev. — Črncl ne poznajo strahu pred nezakonskimi otroki

Nobene matere iz rodu Bautu ne mori skrb, da bi utegnilo občevanje njenih hčera z moškimi postati presvobodno. Vse kar mora mlado dekle vedeti o ljubezni in ljubezenskem uživanju, zve v tistih krajih še prezgodaj in tako podrobno, da se pri njej ni bati duševnih razporov. Črnki je občevanje z moškimi nekaj povsem naravnega, zato si nikoli ne beli glave z »ljubeznijo«. Pogosto se zgodi, da pripoveduje kdo o popolni brezčutnosti deklet in žena Srednje Afrike, češ da jim manjka slehernega nežnejšega čuta.

To seveda ne drži, še manj pa naltolcevanja, da so žene in dekleta iz roda Bautu do skrajnosti zanemarjene in umazane in da ni med njimi niti ene, ki ne bi bila spolno bolna. Ta obdolžitev bi bila morda upravičena v mestih in naselbinah kraj morja, toda te črnice, ki žive tam, so beli kolonisti s silo pregnali iz njihovih bivališč in jih odtujili običajem njihovih naselij. V osrčju Srednje Afrike, zapadno od jezera Tanganjike in okoli izvirov Konga, je telesna nega mladih deklet prav tako važna, kakor pojasnila o ljubezni in materinstvu.

Telesna nega in ljubezen

Že majhna dekletca mazilijo sleherni dan svoja telesa s palmovim oljem. Skrbnost in natančnost pri tem opravilu sta jasna dokaza za veliko važnost te »kozmetične« nege. Ko nekoliko odrasejo in postanejo zrele, jih navadijo starejše ženske umetnosti mešanja olja z različnimi dišavami. Odsihmal so jim opojne dišave življenjska potreba. V Afriki je raba dišečih olj in maščob bolj razširjena kakor pri nas. Za mlado dekle, ki ne bi vdrgnilo v svojo kožo dovolj prijetno dišečih olj, bi se po večerih na plesu ne zmenil noben črni lepotec.

Prav zaradi tega vzpodbujajo matere same svoje hčerke k snažnosti in negovanju telesa. Nekatero matere celo tekmujejo med seboj, da zaupajo svojim hčerkam redke in prav posebne recepte za sestavo najimenitnejših dišečih vod in mazil, ter so od sile ponosne, če je njihovim dekletom uspelo očarati postavnega fanta. V tem so matere iz rodu Bautu na splošno širokogrudne. Nikoli ne oštevaajo svojih otrok zaradi kakršnekoli ljubezni, najsi bo punče še tako mlado. Narobe! Čim mati opazi, da se je njena hčerka zagledala v kakšnega fanta, zna zmerom poskrbeti, da sta zaljubljenca čim pogosteje sama. Še uslužnejši so v tem oziru starši črnkega rodu Balmuda, ki žive ob meji belgijskega Konga in ob portugalski koloniji Angoli. Mlademu paru se umaknejo iz hiše in se presele za več tednov k sorodnikom ali pa v grmovje. Kljub temu pa ni treba, da so starši prepričani, da bo iz pričetega razmerja nastala resna zveza za življenje. Dokler mladi mož ne izrazi svojih namer, niti ne mislijo na poroko. Če se fant in dekle

čez nekaj časa razideta, ni to nikomur mar, najmanj pa staršem.

Nezakonski otroci niso sramota

Seveda se primeri, da tak zakon na poskušnjo ne ostane brez posledic. Niti nad tem se nikdo ne spotika. Nezakonski otrok preide v skrbstvo dekletovih staršev, ki ga vzgoje s prav tolikšno ljubeznijo kakor svoje lastno dete. Ganljivo je na primer, kako skrbje mladenci iz rodu Baloba južno od močvirij Kifmadji za svoje nezakonske otroke. Sleherni dan prinašajo svojim potomcem najslajših banan in koreninic rastline yams. Če je otrok deklica, jo obdario pri vsaki veselici ali svečanosti s slonokoščnim nakitom ali z lišpom iz školjk »kauri«, če je pa deček, mu skrbni oče podari prvo orožje. Čeprav je tak moški že zdavnaj poročen, in mu je zakonska žena rodila že kopico otrok, ne bo nikoli pozabil svoje nezakonske hčerke in sinov.

Zategadelj ni čudno, da se razvija pri teh ljudeh ljubezen silno prijetno, ker ne dela razmerje dveh mladih ljudi niti njima, niti okolici nobenih skrbi. V Srednji Afriki je materi v največji ponos, če se bori

za njeno hčerko čim večji trop mladih mož.

Priprava za ljubezen

Nekaterim plemenom se zdi pouk staršev zastran ljubezni in spolnega življenja nezadosten, zato pošljejo dekleta in dečke pred zrelostjo v posebne šole, kjer jih pripravljajo na ljubezen. Na meji med plemeni Bunta in Sudan prirejajo vsako leto pred veliko sušo izlete, ki se jih udeležijo dekleta in fantje. Veselo prepevaje hodijo iz vasi v vas. Povsod jih sprejmejo nad vse svečano in jih pogoste. Tik ob vasi je za izletnike pripravljena kočica. Vsi spori zaradi deklet se rešijo v smehu in na šaljiv način. Na veliki planoti sklenejo vsi izletniki krog okoli obeh tekmecev, ki si smeta javno očitati vse telesne in duševne napake. Kdor prej obnemore z obrekovanjem, izgubi in mora dekle pustiti pri miru.

Marsikateri raziskovalec si je že krivo razlagal prizadevanje vseh moških sorodnikov, ki skušajo sorodnega dekleta navaditi — skoraj bi rekli — flirtanja. Pri črnclh ni histeričnih deklet, niti fantov, ki bi zaradi nepoznavanja ljubezni onesrečili žensko.

HUMOR

»Bolestna prazninca«

V nekem Sternheimovem romanu srečaš izraz »bolestna prazninca«. Neke pisateljev znanec je izraz kritikoval, češ: »Kako more neki boleti, kar je prazno?«

Sternheim mu je pa zlobno odgovoril:

»Gotovo vas ni še nikoli glava bolela?«

Poceni ura

»Hudiča,« je vzkliknil Emil pri urarju, »ta ura je tako poceni, da ne morete pri njej nič zaslužiti!«

»To je res,« je smeje se odgovoril urar, »toda pozneje pri popravljenih mi vrže čisto lepe denarce!«

Sumljiva žalost

Gospa Jedrt je šla za šest tednov v letovišče. Ko se je vrnila, je vprašala služkinjo: »No, Mina, moj mož je bil gotovo zelo žalosten, ker me dolgo ni bilo doma?«

»Oh, milostljiva,« je odgovorila Mina, »prve dni je še šlo — predvčerajšnjim in včeraj se pa kar ni dal in ni dal potolažiti!«

Diagnoza

Zdravnik: »Kako je danes našemu pacientu — predvsem, kako je z njegovim srcem?«

Usmiljenka: »Imenitno, gospod doktor! Že dvakrat mi je izjavil svojo ljubezen.«

V šoli

»Lipe, povej mi elemente!«

»Voda, ogenj, zrak in vino!«

»Zakaj pa vino? Kako ti pride tak nezmysel na um?«

»Saj moja mati zmerom pravi, kadar oče vino pije: »Na, zdaj je pa pet v svojem elementu!«

Dobra primera

Sin: »Kako da oženjeni ljudje hitreje napredujejo kakor samci?«

Oče: »Kako da zajec hitreje beži, če so mu psi za petami?«

Za besedo ga je prijala

On: »Snoči se mi je sanjalo, da sem se poročil z najlepšo in najdražestnejšo žensko na svetu.«

Ona: »In kam sva šla na poročno potovanje?«

V šoli

»Nu, otroci, kaj neki sta Adam in Eva mislili, ko ju je Bog izgnal iz raja in je stal pred vrati angel z ognjenim mečem?«

»Ko bo izginil, greva spet noter.«

Zlobnost

Prva igralka: »Ko so ljudje zvedeli, da bom jaz igrala to vlogo, so navalili na blagajno!«

Druga igralka: »Pa so vsi dobili denar nazaj?«

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršil vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksemburg: št. 5967, Luxemburg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

DAME!

Obrnite se na nas v vseh diskretnih vprašanih higijene! • Moderna higijenska sredstva • Gumijasta roba Mesečni pasovi in podložki, novost za dame • Razne specialitete • Zaupni nasveti, strogo diskretno! • Pišite Vaše želje s popolnim zaupanjem, starejša dama Vam bo prijazno, hitro in diskretno odgovorila • Zahtevajte brezplačni ilustrirani cenik s poravnavo stroškov Din 3.— (v znakah)

Trgovina s higijenski specijalitetami

(Oddelek za dame)

Zagreb 6/D, Savska c. 10

GOSPODJE!

Interesantne novosti iz Pariza • Novi izum (uspeh takoj) • Gumijasta roba Zahtevajte ilustrirani cenik za Din 3.— (v znakah) za stroške • Adresa je omenjena zgoraj (oddelek za gospode)

Ceniki se pošiljajo diskretno in zaprti, brez nadpisa

Dve znamki — premoženje

Frankfurt ob Maini, julija.

Dve stari znamki sta prinesli revni korespondentki nepričakovano srečo. Dekle je bilo prej v službi neke tovarne za kemikalije, kesneje je pa službo izgubila. Med pismi njene očeta in deda je staknil nedavno njen znanec pismo, na katerem sta bili nalepljeni dve silno redki znamki po en cent iz Britske Gvineje iz leta 1850.

Dekletov prijatelj se je takoj odpravil k slovitemu prodajalcu in poznavalcu znak Garnieru, ki stanuje v Parizu Rue le Pelletier. Le-ta je po natančnem ogledu ugotovil, da sta obe znamki prav odlično ohranjeni, da sta nesporno pristni in skrajno redki. Na vsem svetu je samo deset takih znamk. Šele nedavno je nekdo plačal za nekoliko poškodovan kos 110.000 frankov.

Dežava poseduje zakone

V Harbinu bo baje v bližnjih dneh taka poroka, o kakršni doslej svet še ni slišal. Šest tisoč mladih Japonk se je pismeno zaročilo s šest tisoč japonskimi uradniki, ki so v službi v Mandžukuu. Mlade neveste se bodo še ta teden preselile v svojo novo domovino, da se tam poroče. Posredovalka za te poroke je bila japonska država sama. V velikih mestih so oblastva zgradila šole, kjer so mlada dekleta pripravljali na zakonski stan. Tam so jih učili kuhanja, pranja, šivanja, gospodinjenja in vzgajanja otrok. Pred dobrim pol letom so šole ustanovili in že je 6000 deklet godnih za sveti zakon, kakor piše črno na belem v spričevalih.

Vsako kandidatko so fotografirali ter poslali njihove slike mladim samskim uradnikom v Mandžurijo z naročilom, naj slike med seboj izmenjajo in si izberejo vsak svojo po lastnem okusu. Plod dopisovanja med fanti in dekleti je 6000 zarak in skorajšnjih porok.

Meščanska kuhinja

Piše Nuša

Stročji fižol z mesom

1 kg svežega stročjega fižola očistimo, operemo, zrežemo na poševne rezine in skuhamo do mehkega v slani vodi. ½ kg telečjega ali govejega mesa osolimo in zrežemo na lepe koščke. Dodamo na drobno sesekljano čebulo, ščepec popra, malo peteršilja, paradižnikove mezge, prilijemo nekoliko vode ter pustimo meso ¼ ure počasi dušiti. Naredimo svetlo prežganje iz žlice masti in žlice moke, dodamo ga mesu in prilijemo eno ali dve zajemalki vode. Potem vse zamešamo, dodamo še fižol in pustimo vse 20 minut vreti. Serviramo gorke in garniramo z novim krompirjem ali s polento. Solata.

Za 5 oseb stane 18 Din.

Stročji fižol v omaki

2 kg svežega stročjega fižola očistimo, zrežemo in operemo ter skuhamo v slani vodi. Napravimo svetlo prežganje iz 2 žlic masti in žlice moke, prilijemo 3 zajemalke vode, dodamo žlico paradižnikove mezge, ščepec popra, malo soli, eno drobno sesekljano čebulo, 3 žlice kisa in kocko sladkorja. Vse zamešamo in pustimo nekoliko časa vreti, nakar dodamo kuhan fižol; vse skupaj naj še 15—20 minut vre! Serviramo gorke in garniramo s polento iz poldru-

ge kile koruznega zdroba. Solata. — Ta jed je zelo poceni, okusna in prija družini, kjer je mnogo članov a malo denarja.

Za 6 oseb stane 14 Din.

Pražen stročji fižol

1 kg stročjega fižola očistimo, zrežemo in skuhamo v slani vodi ter ga odcedimo. Na kozico denemo 2 žlici masti ali olja, eno sesekljano čebulo, ščepec popra, žlico paradižnikove mezge, 3 stroke sesekljane česna, precej peteršilja in damo v to dušiti še fižol (15—20 minut). Serviramo gorkega, garniramo z novim krompirjem ali s polento. Solata.

Brez garniranja stane 6 Din.

Stročji fižol kol solata

1 kg stročjega fižola očistimo in skuhamo celega v slani vodi do mehkega. Potem ga odcedimo in pustimo ohladiti. Damo ga v skledo, prilijemo s 3 žlicami kisa, dodamo ščepec popra, eno sesekljano čebulo, 2 stroke česna in 3 žlice finega olja. Premešamo in okrasimo z 2 trdo kuhanima jajcema. Serviramo mrzlega k mesu, pečenki ali ocvrtim telečjim zrezkom.

Stane 7 Din.

Malinov sok

Lepe, zrele maline zmečkamo s čisto kuhalično ali z rokami v porce-

lanasti skledi ali v snažni glinasti posodi. Pustimo jih v shrambi ali v kleti 2—3 dni in vsak dan enkrat ali dvakrat premešamo. Pokriti jih moramo z redko tkanino, da ne pridejo muhe do njih. Po 2 ali 3 dneh pretlačimo maline v stroju (dobimo v trgovini Breznik) ali jih pa pretlačimo skozi čisto platno. Potem denemo sok kuhati. Lonec mora biti čist, popolnoma cel in brez duha.

Najboljši je bel emajliran lonec. Na vsak liter soka damo 40 dkg sladkorja (priporočljiva je sladkorna sipa). Ko se sladkor v soku stopi, denemo lonec na štedilnik (ogelj mora biti miren) ter ga pustimo poldrugo uro počasi kuhati. Pri kuhanju moramo posnemati pene. Ohlajeni sok nalivamo v čiste, prekuhane steklenice ter jih takoj zamašimo s prekuhanimi, novimi zamaški. Sok hranimo na mrzlem temnem prostoru, najbolje v kleti. Tako skuhan malinovec drži leta in leta in se ne pokvari.

Anekdote

Marlborough

Marlborough je bil znan kot velik skopuh. Neki prosilec lepe službe je dobro poznal vojvodovo slabost in mu je brez ovinkov dejal:

»Visokost, če mi pripomorete k tej službi, vam dam tisoč gvinej. Častna beseda, da tega nihče ne izve.«

»Veste kaj,« mu je odgovoril vojvoda, »dajte mi dva tisoč gvinej, pa razbobnajte po vsem svetu.«

Reporter Stanley

H. M. Stanley, znameniti Hearstov reporter, je hotel nekega dne na neznan pošti v zapuščenem gnezdu

na divjem zapadu oddati časopisno brzojavko s 600 besedami. Prišel je ob 5:50, pošta je pa navadno zaprla že ob 6. Zato uradnik ni hotel odpremiti brzojavke. »Največ 15 besed lahko prevzamem,« je dejal.

»Trenutek,« je rekel Stanley in napisal novo brzojavko, ki je imela res samo 15 besed.

Uradnik jo je vzel, jo prebral, pozelenel in nato dejal: »Prosim, dajte mi vseeno ono daljšo.«

Stanley se je zasmejal. Njegova kratka brzojavka se je namreč glasila:

»poštni minister washington stop uradnik v newcastlu noče prevzeti važne brzojavke zaradi lenobe stop stanley.«

Nestroy

V dobi, ko je bil Nestroy ravnatelj Carlovega gledališča, je nekega dne planila v njegov kabinet neka igralca tega gledališča in vzkliknila:

»Gospod ravnatelj, branite me pred podlimi natolecovanji, ki se širijo o meni. Ljudje govore, da imam šest nezakonskih otrok!«

»Nikarite gospodična,« je mirno odgovoril Nestroy, »nikarite se tako razburjati. Kar ljudje govore, je zmerom komaj polovica res.«

Scribe

Neki slavohlepen pariški milijonar je predlagal Scribu, da bi skupaj napisala gledališko dramo. Milijonar bi se zadovoljil s tem, da bi napisal nekaj vrstic, ker mu je šlo samo za to, da bi bilo njegovo ime natisnjeno skupaj s Scribovim; zato bi pa bil pripravljen prevzeti vse troške za natis drame in za prireditev predstave. Scribe mu je odgovoril: »Vašega predloga ne morem sprejeti, ker ne gre vpregati osla skupaj s konjem.«

Bogataš mu je pa odpisal:

»Vaše nesramno pismo sem prejel. Kako se me drznete primerjati s konjem?!«

Dumas star.

Pri krstni predstavi neke Soumetove drame je sedel Dumas starejši zraven avtorja. Tedaj je uzrl nekega gledalca, ki je spal. Hitro ga je pokazal Soumetu in dejal:

»Vidiš, tak je uspeh tvoje drame.«

Drugi večer so dajali neko Dumasovo veseloigro. Tudi Soumet je bil pri predstavi. Zdajci je pa stopil k Dumasu, mu pokazal nekega gledalca, ki je takisto spal, in rekel:

»Vidiš, ljubi Dumas, tudi pri tvojih veseloigrah se da spati.«

Dumas se je pa hitro zavedel in ga zavrnil:

»Saj to je vendar snočnji gospod, ki se še zmerom ni zbudil!«

Poletne večerne obleke

Zvečine so zelo dolge in ozke z velikimi košatimi rokavi ali rokavom sličnimi nabori. Rokav je na vsej obleki najvažnejši, ker napravi život in ramena širja, dočim je videti linija ob bokih tesna. Obleko iz žoržeča okrasimo z rokavi iz kockastega ali vzorčastega tafta, ki ga uporabimo tudi za širok pas in za pentljo, ki jo vežemo ob boku ali pa zadaj. Najbolj priljubljen je šifon, bodisi svetlo moder, svetlo zelen ali pa svetlo siv. Razen tega je lahko črtast ali kockast v nežnih barvah, tudi fantastični rožasti vzorci v črnem in belem z rdečimi cveti so zelo mični. Sicer je pa vse v modi: pike, črte

v diagonali, cvetke, pisane kakor na polju, pa tudi same marjetice, modriž ali pa rdeči mak.

Vsi trije liki nam nazorno pokažejo današnjo modno silueto. K ozko črtasti črno beli obleki iz šifona spada bel jopič iz tafta, ki ga ni nič drugega kakor košati rokavi in ozek pas blaga čez pleča. Nabori rokava so škrnicljasti, veže jih pa ozek trak. Srednja obleka je srebrno siva, okrašena je z rožastimi rokavi in pasom s pentljo.

Tretji lik je zelo aparten zaradi diagonalno črtaste tkanine, ki je izmenoma položena počez. Rokavi so kakor peroti. Črte so zelene, kockasta

polja pa bela in svetlo zelena.

Zmerom je še velika moda jopič, ki ga oblečemo k popoldanski in večerni obleki. Zanj izberemo kontrastno barvo, k rožasti ali pa vzorčasti obleki pa nevtralnno. Levi lik nam pokaže svetlo obleko v bž-barvi z zlatorjavo jopico s »sabljaškimi« osleci v višini komolca. Enostranski obklad, ki sega visoko, je prav mičen. Jopič je spet z velikimi bronastimi gumbi.

K šifonasti obleki z rožami na temni podlagi izberemo črno »bale-ro«-jopico iz svile z mehкими kija-stimi rokavi, ki padajo voljno do polovice podlehti. Jopica je zvezana ob boku z veliko svilenno pentljo. *

Šofer

Novela - Napisal Antoine de Courson

Avto se je ustavil na skrajnem koncu širokega kostanjevega drevereda. Neka dama je hlasno stekla k njemu in vstopila.

»Ariana! Vendar žele!

Nemo mu je ponudila roko.

»Tako pozna, Ariana?«

»Prej nisem mogla. Strah me je bilo.«

»Svojega moža?«

»Da — nekaj je moral zaslutiti. Že od snoči ne govori več z menoj. Davi, pri zajtrku me je samo srepro gledal. Zdi se mi, da mora nekaj vedeti. Mogoče ima dokaze.«

Objel jo je okoli pasu in jo stisnil k sebi.

»Ne, to ni mogoče, srček. Proti nam ni dokazov. Saj ti nič ne pišem, ne telefoniram, še nihče naju ni videl skupaj, in tudi obiščem te ne nikoli.«

Spustila se je v jok.

»In vendar — zakaj je potem tako čuden?«

»To si samo domišljaš, Ariana. Ali me mar nič več ne ljubiš?«

Pritisnila je poljub na njegovo roko.

»Ljubim te. Toda on je tako nepreračunljiv. Kadar se razsrdi, ne ve kaj počne. Takrat je vsega zmožen. Bojim se, strašno se bojim, Robert.«

»Ne govori tako, Ariana. Govori

rajši o sebi, o svoji ljubezni — zadnje čase te tako malo vidim.«

Avto je vozil čez Elizejske poljane. Svetlobne reklame so metale svoje pisane sence v samoto voza, da je bil zdaj svetel kakor podnevi, potem pa spet čisto teman. Nato je postalo mirnejše okoli njiju. Avto je zavil v neko stransko ulico in se kmalu ustavil pred majhno hišico v Neuillyju. Zgodnje pomladanske cvetlice so rezko zadišale v večernem zraku, ko sta stopala po ozki vrtni stezi in je Robert odprl vrata svoje hiše.

Avto je oddrdral nazaj proti Parizu. — — —

Nista še minili dve uri, ko so se vrtna vrata odprla in sta spet stopala na samotno cesto.

Tri hiše dalje je stal osamel taksi.

»Prost?« je stopil Robert k šoferju.

Šofer je prikimal.

Robert mu je velel, kam naj pelje. Nato sta vstopila.

Motor je zabrnal.

Svetli odsevi mesta so prihajali bliže in bliže.

»Hitro vozi,« je iznenada pretrgala molk Ariana.

Robert je prikimal.

»Da. O pravem času bova nazaj.«

»Počasneje bi lahko vozil.«

Rahlo jo je pobožal po roki.

»Nervozna si, ljubica.«

Nenaden sunek ju je vrgel naprej. Voz je zavil na pet metrov, zavil na levo in potem spet pognal na prejšnjo hitrost.

»Počasneje naj vozi,« je spet dejala Ariana.

»Pusti ga vendar.«

»Ne. Če mu ti ne rečeš, mu bom pa jaz.«

Nagnila se je k šoferju.

Toda s pridušenim krikom je omahnila nazaj.

»Kaj je?«

S široko odprtimi očmi je strmela v šoferja.

»Kaj je?«

»On! Moj mož!«

»Strahove vidiš!«

»Ne. Brazgotina za ušesom. Saj jo poznaš. Natanko sem jo razločila.«

Mož pred njima je res imel rdečo brazgotino za ušesom.

»Zasledoval naju je,« je zaihtela Ariana. »Opazoval naju je. V smrt naju vozil!«

Robert je potrkal na steklo.

»Slišite, šofer —«

Mož se ni zmenil zanj.

»Hej — vozite počasneje — dama želi —«

Šofer ni odgovoril. Zdelo se je celo, da je še bolj pognal.

Robert se je ozrl k Ariani. Zako-

pala je bila obraz v roke in krčevito ihtenje je streslo njeno telo. Tudi on ni več dvomil, da je bil mož za krmilom njen mož. Njegovo vedenje in brazgotina na ušesu — toda kako jima je prišel na sled? Kako je mogel odkriti njuno skrito hišico? In ta samotni avto na zapuščeni cesti?

Treba je bilo hitro kaj ukreniti. Potegnil je iz žepa brovning.

»Tako ustavite!« je zakričal.

Šofer se ni zgenil.

»Ustavite, drugače ustrelim!«

Avto je drvel z nezmanjšano hitrostjo dalje.

Robert je vzdignil orožje.

Počil je strel.

»Skrivnostni zločin blizu Neuillyja,« so tiste dni pisali bulvarni listi, »se zdi, da ne bo nikoli čisto pojasnjen. Nerazumljivo je, iz kakšnih nagibov sta potnika v avtu, ki pripadata najboljšim pariškim krogom, umorila šoferja Boucharda, ki je včeraj v bolnici podlegel svojim ranam. Bouchard, oče štirih otrok, je živel v urejenih razmerah in je hotel konec tega meseca šoferškemu poklicu dati slovo, ker se mu je ušesna bolezen stalno slabšala — postal je od dne do dne bolj naglušen in bati se je bilo, da bo kmalu popolnoma oglušel.«

Malinovec

pristen, naraven, s čistim sladkorjem vkuhan, se dobi na malo in veliko v

Lekarni dr. G. Piccoli
Ljubljana

Tyrševa (Dunajska) 6
nasproti „Nebotičnika“

Pisalni stroj naj piše sam

To je prav tako šefova želja kakor tudi strojepisčeva.

Toda stroja take popolnosti ne bo nikdar. Najbolj pa se tej dovršenosti približuje

WOODSTOCK,

ki je višek tehnike. Izumitelj — ameriški inženjerji — smejo biti ponosni na svoj izdelek.

Woodstock ima poln in lahek udarec, pisava je čista in dovršena.

Kdo: Woodstock vidi — mu je naklonjen, kdor Woodstock preizkusi, spozna, da je to najboljši stroj, a kdor le nekaj časa na njem dela — se ne more nikdar več ločiti od njega. Ta stroj je v Ameriki zaslovel radi svoje priročnosti in koristnih naprav in je zadnji dve leti najbolj zahtevana znamka. Generalno zastopstvo za Jugoslavijo:

TIPKA, družba z o. z., trgovina s pisalnimi stroji in pisarniški potrebščinami, Ljubljana, Miklošičeva c. 13 — Tel. 29-70.

Svetujemo Vam . . .

da pri nakupu preparatov za nego svojega obraza in svoje lepote pazite na njih kvaliteto. Samo prvovrstni preparati kot so naši vodijo do popolnega uspeha

MLADENISKO LEPOTO OBRAZA ohranite s stalno uporabo dokazano fine Nobilior kreme. Mastna Nobilior krema, uporabljena preko noči, varuje, pomlajuje in obnavlja kožo, a suba Nobilior krema kot podloga pudru, zožuje velike pore, drži odlično puder in olepšava obraz. Nobilior kreme ne potrebujejo reklame, ker njih učinek preseneča! Ena tuba suhe in mastne Din 12.—.

NAJFINEŠI PUDER, ki se odlično prime obraza, a ne prepušča znoja, zelo fino parfumiran, nežen, v prekrasnih barvah, zajamčeno neškodljiv, je Nobilior puder, edinstven svoje vrste. Ena škatlica Din 10.—, mala škatlica Din 5.—.

OLEPŠAVAJOČE NOBILIOR MILO pa ustvarja istoimensko blago penasto kremo, ki blagodejno deluje ne samo na čistočo, temveč tudi na lepoto obraza in rok. Komad Din 10.—.

SOLNČNE PEGE IN RUMENE MADEŽE odstranite hitro in zanesljivo z uporabo holandske mlečne kreme. Učinkovanje je hitro in uspeh zajamčen. Lonček Din 15.—.

DLAČICE IZGINEJO ZA VEDNO z obraza, rok, nog, prs itd., ako uporabljate Erbol prašek. Delovanje je hitro in zanesljivo in ne škoduje koži. Lonček z navodilom Din 15.—.

ZE TRIDESET LET NAJBOLJŠA BARVA ZA LASE, zajamčena v zanesljivosti delovanja, trajna, enostavna v uporabi, prekrasne barve od zlatorumene do črne je samo Oro-barva. Garnitura z navodilom Din 30.—.

NAMESTO MILA PASTA MAJALIS umije vaš obraz in obenem uspešno neguje lice. Ta pasta se priporoča damam, ki ne prenesejo niti najblažjega mila, a hočejo vendar imeti sveže umito in čisto lice. Velika steklena doza Din 15.—.

Zahtevajte povsod izrečno specialitete v vsaki boljši strokovni trgovini ali direktno od NOBILIOR parfumerije, ZAGREB, Hica 34.

MNOGE ŽENE SO NESREČNE, ker se prekomerno pote, kar povzroča neprijetnosti največjega pomena. Ako uporabljate Oronit-vodico, se iznebite te neprijetnosti takoj, kajti potenje in istočasno tudi neprijetni duh potu preneha takoj. Ena velika steklenica Din 30.—.

ČE IMATE ZELO MASTNO LICE, se vam delajo ogreji in velike pore, ki se ne dajo prikriti tudi z najdebelejšo plastjo pudra ali šminke. Če pa redno masirate svoj obraz zjutraj in zvečer s Pore-mlekom, boste dobili presenetljivo hitro izredno lepo in čisto polt. Steklenica z navodilom Din 32.—.

PONOS VSAKE ŽENE — MLADENISKE GRUDI dobe z masažo eliksirja Eau de Lahore lepo obliko in napetost. Steklenica z navodilom Din 40.—.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ takoj prenehata z uporabo vode iz kopriv. Najstarejše in edino zanesljivo sredstvo za uspešno nego las, ki postanejo bujni in bleščeči. Velika steklenica Din 30.—.

NE POZABITE, da so roke zrcalo vsake žene, toda če želite, da vam bodo lepo bele, gladke in mehke, kljub poslu, športu ali delu v pisarni, jih nadrgnite malo s specialno Jefais Blanc kremo. Tuba Din 10.—.

ZA RAZNEŽEN IN PROFINJEN OKUS se priporoča uporaba najfinejše obstoječe Floria Noisette kreme, ki se istočasno uporablja kot nočna in dnevna krema ter izredno olepšava in pomlajuje. Lonček Din 40.—.

PUDER NAD PUDRI za dame prefinjene okusa je Floria Extra puder. Prekrasen parfum, lepe barve, nenavadno nežen. — Velika luksuzna škatlica Din 60.—.

RUFF

dessert je najbolji priljubljeno darilo

Dlačice na bradi

itd. Vas ženirajo, cenj. dame, kvarijo Vam Vašo lepoto, eleganco in sramežljivost. „VENERA“-eliksir Vas reši v par sekundah vseh nepotrebnih dlak. Naročite še danes lepo dišeči „VENERA“-eliksir. Ne bo Vam žal. Bočica 10 Din (predplačilo), povzetje 18 Din, dve 28 Din, tri 38 Din, razpošilja:

R. COTIC, Ljubljana VII Kamniška ulica 10a